

Nieuwsbrief - GZR Updates 2021-15

Nummer 15, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1159](#) 16-07-2021

Medische verklaring. 'Second opinion' door geneesheer-directeur. Dubbelrol? Toelichting ter zitting volstaat. Geneesheer-directeur slechts betrokken geweest voor advies aan psychiater inzake de medische verklaring.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1165](#) 16-07-2021

Betrokkene niet ter zitting verschenen. Hij wenst telefonisch te worden gehoord. Niet blijkt hoe de rechtbank is gekomen tot het afzien van het horen van de betrokkene.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1143](#) 16-07-2021

Medische verklaring voldoet niet. Dan toewijzen zorgmachtiging niet mogelijk.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1162](#) 16-07-2021

Zorgmachtiging. Overplaatsing van Rotterdam naar Beilen. Onvoldoende gemotiveerd. Beschikking rechtbank vernietigd.

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:5830](#) 21-07-2021

De rechtbank bevestigt dat bij beoordeling van de 'eigen kracht' op grond van artikel 2.3.5, lid 3 Wmo 2015 inkomen geen rol speelt.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:7569](#) 16-07-2021

Geen aanspraak op maatschappelijke opvang. Verzoekster behoort niet tot de doelgroep. De enkele aanwezigheid van psychische problematiek maakt dit niet anders.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:6279](#) 07-07-2021

Geen plicht groei tumor mee te delen.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:7156](#) 05-07-2021

Wijziging zorgmachtiging 8:12 Wvvgz. Beperking bezoek afgewezen want inherent aan verblijf in separeer.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:7010](#) 30-06-2021

Geen procesbelang bij beëindiging tijdelijke opvang Wmo 2015 indien tijdelijke opvang wordt verstrekt op grond van Jeugdwet.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:5750](#) 30-06-2021

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een Agogisch Werkende GGZ toegewezen.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:7301](#) 22-06-2021

Beroep tegen crisismaatregel. Bevoegdheid burgemeester. Hoorplicht burgemeester. Belangenafweging, proportionaliteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:6182](#) 18-06-2021

Toestemming van de patiënt is onvoldoende grond om documenten openbaar te maken op grond van de Wob.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:2862](#) 09-06-2021

Primaat behandelend plastisch chirurg bij lower bodylift-operatie.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:2823](#) 26-05-2021

Formulering feitelijke vragen voor deskundige.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1739](#) 14-07-2021

College kan aanvraag om maatwerkvoorziening voor de overname van de wasverzorging afwijzen vanwege het weigeren van een huisbezoek.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2021:117](#) 10-08-2021

Onprofessioneel gedrag van een huisarts bij weigering van een patiënt tot het dragen van een mondkapje.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2021:140](#) 03-08-2021

Naam van behandelaar behoort in het dossier.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2021:70](#) 26-07-2021

Geen schending beroepsgeheim, geen ongeoorloofde uitwisseling van gegevens.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2021:100](#) 20-07-2021

Onvoldoende medisch gemotiveerde keuze bedrijfsarts pakt nadelig uit voor werknemer.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage,
ECLI:NL:TGZRSGR:2021:9 05-01-2021

Inzage- en blokkeringsrecht niet van toepassing.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie Huisartsen 11-08-2021

Het medisch dossier voldoet niet aan de voorwaarden; een patiënt alleen wijzen op de eigen verantwoordelijkheid is onvoldoende.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Huisartsen 16-02-2021

Huisarts heeft diagnose gemist waardoor klager schade heeft geleden. Klager mag schadevergoeding nog nader onderbouwen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd 25-05-2021

Samenwerkingsproblemen tussen professionals in systeem van ketensamenwerking.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

Inzage-, correctie- en blokkeringsrecht: hoe zit het eigenlijk?

mr. A.C. de Die

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een Agogisch Werkende GGZ toegewezen.

De kantonrechter is van oordeel dat werknemer ernstig verwijtbaar heeft gehandeld door een vorm van geweld te gebruiken tegen een patiënte van een GGZ-instelling. Werknemer heeft een trappende beweging gemaakt in de richting van een patiënte.

Feiten

Werknemer is met ingang 1 oktober 2019 bij Stichting Mondriaan (hierna: 'Mondriaan') in dienst getreden in de functie van Agogisch Werkende GGZ 1. Mondriaan is een instelling voor geestelijke gezondheidszorg in Zuid-Limburg. In het Protocol Gedrag en Integriteit van Stichting Mondriaan is vastgelegd dat grensoverschrijdend gedrag onacceptabel is.

Op 27 oktober 2020 heeft patiënte x werknemer beticht van aanranding. Werknemer is voor korte tijd op non-actief gesteld. Uit onderzoek van Mondriaan bleek dat er geen grond was voor de beschuldiging van patiënte x.

Op 20 februari 2021 had werknemer dienst op een gesloten afdeling voor ernstig zieke psychiatrische patiënten met multicomplexe problematiek, waaronder drugsverslaving, zwakbegaafdheid en autisme. Tijdens die dienst heeft werknemer samen met een verpleegkundige een bezoek gebracht aan patiënte x. Tussen werknemer en patiënte x is een schermutseling ontstaan. Patiënte x heeft naar werknemer gespuugd, waarop werknemer een trappende beweging in de richting van het bovenlichaam van patiënte x heeft gemaakt en patiënte op haar bed terecht is gekomen.

Werknemer heeft de camerabeelden van het voorval bekeken. Het voorval is gemeld bij de Inspectie voor Gezondheidszorg en Jeugd. Werknemer is vervolgens op non-actief gesteld en een onderzoek is gestart. Bij brief van 2 april 2021 is werknemer op de hoogte gebracht van de uitkomst van het onderzoek, namelijk dat werknemer geweld heeft gebruikt tegen een patiënte. Mondriaan heeft de kantonrechter vervolgens verzocht om de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens verwijtbaar handelen.

Oordeel

De kantonrechter is van oordeel dat sprake is van verwijtbaar handelen als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 onder e BW. Dit verwijtbare handelen bestaat uit het maken van een trappende beweging in de richting van patiënte x.

Werknemer handelde als professional in de zorg tegenover een kwetsbare patiënte. Het is aan een zorgverlener om goede, weloverwogen keuzes te maken en zich daarbij – zo veel mogelijk – bewust te zijn van de gevolgen van de keuzes voor het gedrag en welbevinden van de patiënt. Bij het maken van die keuzes dient een verzorger rekening te houden met onvoorspelbaar gedrag van een cliënt, zeker als het daarbij gaat om zorg voor ernstig psychiatrische patiënten, zoals patiënte. Hierbij dient de verzorger zichzelf altijd in de hand te houden.

De kantonrechter oordeelt dat de trappende beweging in de richting van het bovenlichaam van patiënte vanzelfsprekend niet als een in de relatie met een patiënte normale handeling kan worden beschouwd. De trappende beweging beschouwt de kantonrechter als een vorm van geweld.

Werknemer had ervoor kunnen kiezen om de kamer van patiënte te verlaten, nadat hij voor de eerste keer belaagd werd door patiënte. Hij had ook om hulp van ander personeel kunnen vragen en een beschermende bril kunnen dragen. Dat heeft hij niet gedaan. Werknemer heeft zichzelf hierdoor in een kwetsbare positie gemanoeuvreerd.

Werknemer heeft als verweer naar voren gebracht dat hij bang was besmet te raken met COVID-19. Dit verweer gaat niet op, aangezien werknemer tijdens de zitting benadrukte dat hij sowieso niet bespuugd wil worden. Het feit dat de werknemer altijd goed heeft gefunctioneerd, doet niet af aan de verwijtbare gedraging van werknemer.

De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst. De opzegtermijn wordt niet in acht genomen. Mondriaan is geen transitievergoeding verschuldigd aan werknemer, omdat sprake is van ernstig verwijtbaar handelen.

mr. D. Schuurman

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:5750

Zaaknummer: 9177669 AZ VERZ 21-57

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: C. Riemens en D.J.G.P. Eekers

Wetsartikelen: 7:671b BW, 7:669 lid 3 sub e BW, 7:673 BW en 7:686a BW

RECHTSPRAAK

Het medisch dossier voldoet niet aan de voorwaarden; een patiënt alleen wijzen op de eigen verantwoordelijkheid is onvoldoende.

Als een patiënt opname weigert, moet in het medisch dossier goed worden vastgelegd op welke gronden de patiënt weigert, wat geadviseerd is en hoe gewaarschuwd is voor de eventuele gevolgen.

p style="margin-right:38px">*Feiten*

p style="margin-right:38px">Uit het dossier blijkt dat de huisarts op 17 mei 2019 bij klager thuis is geweest en aan haar echtgenoot (die kampte met morbide obesitas) medicatie heeft voorgeschreven. Vervolgens belt de buurvrouw met de huisartsenpost en vertelt dat het niet goed gaat met de echtgenoot. De dienstdoende huisarts gaat langs. De man blijkt de medicatie op dat moment nog niet te hebben ingenomen en verkeerde in zorgelijke toestand. De dienstdoende huisarts vindt daarom dat de man moet worden opgenomen, maar volgens verweerder weigerde de echtgenoot naar het ziekenhuis te gaan. De dienstdoende huisarts heeft de echtgenoot daarom gewezen op de eigen verantwoordelijkheid tot het innemen van de voorgeschreven medicatie.

p style="margin-right:38px">Op 19 mei 2019 belt klager met de huisartsenpost. Uit de overgelegde transcripties van de gesprekken blijkt dat klager verward was en niet goed antwoord kon geven op de door de triagiste gestelde vragen. Zij maakte zich zorgen over de situatie van haar echtgenoot maar wilde haar man niet aan de lijn geven omdat hij niet wist dat ze met de huisartsenpost belde. De regiearts heeft hierna nog gebeld maar ook hij kwam niet veel verder omdat klager haar man niet aan de telefoon wilde laten komen. De man is nog diezelfde dag overleden.

p style="margin-right:38px">*Klacht*

p style="margin-right:38px">Klager vindt dat de huisartsenpost tekort is geschoten in de zorgplicht. Volgens haar zou er bij juiste medische zorg een grotere overlevingskans zijn

geweest. Zij vordert schadevergoeding in de vorm van vergoeding van de begrafeniskosten van € 9.273,53.

Verweer

De huisartsenpost stelt dat de dienstdoende huisarts de man op 17 mei 2019 niet kon laten opnemen omdat de man *compos mentis* was en dit niet wilde. Daarom heeft de dienstdoende huisarts volstaan met het wijzen op de eigen verantwoordelijkheid tot inname van de medicatie. Op 19 mei 2019 hebben de triagiste en de regiearts met klager gesproken maar het is toen niet gelukt de hulpvraag in kaart te brengen omdat klager haar man niet aan de telefoon wilde laten en de verbinding verbrak. Hierna is volgens de huisartsenpost nog meerdere keren geprobeerd contact op te nemen met klager c.q. haar man maar dat is niet gelukt.

Oordeel

Volgens de Commissie blijkt hetgeen de huisartsenpost in de procedure naar voren brengt, niet uit het medisch dossier. Zo volgt uit het dossier niet dat aan de echtgenoot opname is geadviseerd en dat hij dat niet wilde. Ook is niet vastgelegd op basis waarvan de echtgenoot *compos mentis* werd geacht. De Commissie is van oordeel dat als een patiënt in zo'n ernstige toestand verkeert dat opname gewenst is en de patiënt dit weigert, dit goed vastgelegd moet worden. In zo'n geval moet vastgelegd worden op welke gronden de patiënt weigert, wat geadviseerd is en hoe gewaarschuwd is voor de eventuele gevolgen. Tevens moet in het dossier worden vermeld op basis waarvan beoordeeld wordt dat de patiënt in staat is zijn wil te bepalen en bijvoorbeeld niet delirant is. Tevens dient in dat geval een follow-up te worden besproken, waarbij vinger aan de pols moet worden gehouden. Een patiënt die niet meewerkt alleen wijzen op een eigen verantwoordelijkheid tot het innemen van medicatie, is daartoe naar het oordeel van de Commissie niet voldoende, temeer omdat de man die dag zijn medicatie al eerder niet had ingenomen. Aangezien dit alles niet in het dossier is opgenomen, kan de Commissie niet vaststellen dat het is gegaan zoals verweerder stelt. Dit komt volgens de Commissie voor zijn rekening.

Vervolgens oordeelt de Commissie dat ook op 19 mei 2019 onvoldoende zorg is verleend. Op dat moment was duidelijk dat de toestand van de man op 17 mei 2019 al zorgelijk was en omdat er toen al geen duidelijke follow-up afspraken waren gemaakt, had verweerder op 19 mei 2019 in ieder geval zelf de regie in handen moeten nemen en poolshoogte moeten gaan nemen (bijvoorbeeld door een ambulance te sturen of visite te lopen). Dat is niet gebeurd.

De Commissie verklaart de klacht van klager derhalve gegrond.

Het verzoek om schadevergoeding wordt evenwel afgewezen omdat de patiënt, ook met het handelen van verweerder weggedacht, op korte termijn zou zijn overleden en de begrafenis kosten op korte termijn dus hoe dan ook gemaakt zouden zijn. De Commissie overweegt daarbij dat het handelen dan wel nalaten van verweerder bij klager wel heeft gezorgd voor extra stress. Klager heeft echter geen immateriële schadevergoeding gevorderd zodat dergelijke schade niet kan worden toegewezen.

mr. V.M.A. Vos

Instantie: Geschillencommissie Huisartsen

Datum uitspraak: 11-08-2021

Zaaknummer: 20200079

ANNOTATIE

Inzage-, correctie- en blokkeringsrecht: hoe zit het eigenlijk?

mr. A.C. de Die

Geregeld wordt 'het inzage-, correctie- en blokkeringsrecht' in een adem genoemd, alsof het drie onderdelen van één hierop betrekking hebbend wetsartikel zou zijn.[1] Dat is niet zo. In deze annotatie een poging tot ordening en verheldering.

Grondslagen inzagerecht

Het inzagerecht kent verschillende grondslagen en heeft niet steeds dezelfde inhoud en reikwijdte.

Op grond van de Algemene Verordening Gegevensverwerking (AVG) heeft betrokkene recht op het verkrijgen van uitsluit over de vraag of er over hem of haar persoonsgegevens worden verwerkt en zo ja, om inzage te verkrijgen in die persoonsgegevens. Dat is iets anders dan inzage verkrijgen in de volledige documenten waarin die persoonsgegevens verwerkt worden.[2] Documenten als zodanig zijn geen persoonsgegevens. De Autoriteit Persoonsgegevens biedt de verwerkingsverantwoordelijke de mogelijkheid om bij honorering van het inzageverzoek te kiezen voor het verstrekken van kopieën van documenten waarin de persoonsgegevens worden verwerkt óf voor het verstrekken van een compleet overzicht van elk persoonsgegeven dat over betrokkene wordt verwerkt.[3] Indien het verzoek van betrokkene buitensporig is, bijvoorbeeld als er heel veel persoonsgegevens, soms op veel verschillende plaatsen binnen een organisatie, verwerkt worden en betrokkene zijn verzoek niet specificeert[4] of betrokkene misbruik van recht maakt,[5] kan het verzoek geweigerd worden. De buitensporigheid moet door de verwerkingsverantwoordelijke aannemelijk gemaakt worden.[6] Het doel van het inzagerecht van artikel 15 AVG is dat betrokkene moet kunnen controleren welke persoonsgegevens er over hem worden verwerkt, met welk doel en met wie deze gedeeld worden.

Het inzagerecht zoals neergelegd in artikel 7:456 BW is van een andere orde. Die inzage betreft uitsluitend het medisch dossier van de desbetreffende patiënt, maar daarin heeft de

patiënt dan wel volledig inzage, met daarbij ook het recht op afschrift van het dossier. Dit recht kent geen uitzondering en geldt ook in volle omvang in de situatie dat de hulpverlener de patiënt met toepassing van artikel 7:448 lid 4 BW niet volledig heeft geïnformeerd.[7] De enige beperking ziet op de bescherming van de privacy van derden: als die in het gedrang dreigt te komen, dienen de gegevens die betrekking hebben op anderen dan de patiënt van inzage en afschrift te worden afgeschermd.

Zonder het verkrijgen van inzage kunnen andere rechten samenhangend met de persoonlijke levenssfeer niet uitgeoefend worden. Het is daarom een fundamenteel recht te weten welke gegevens over de persoon van betrokkene verwerkt worden. Inzage kan dan ook beschouwd worden als voorwaarde voor het uitoefenen van andere rechten.[8]

Correctierecht

Een van die rechten kan het correctierecht zijn. Het correctierecht kent alleen een grondslag in de AVG (art. 16: recht van rectificatie). De Wgbo kent het correctierecht niet. Over de reikwijdte van het correctierecht in het privacydomein is standaardjurisprudentie. Deze houdt, kort gezegd, in dat het correctierecht niet bedoeld is om indrukken, meningen en conclusies waarmee betrokkene zich niet kan verenigen, te corrigeren of te verwijderen.[9] Het correctierecht kan slechts worden uitgeoefend voor zover het gaat om feitelijke gegevens[10] en strekt tot correctie of wijziging van persoonsgegevens indien op eenvoudige en objectieve wijze is vast te stellen dat sprake is van onjuistheden.[11]

Geen correctie-/rectificatierecht in de Wgbo dus, maar voor de patiënt is er wel de mogelijkheid een verklaring aan het medisch dossier te laten toevoegen (art. 7:454 lid 2 BW). De patiënt kan daarmee tot uitdrukking brengen dat hij een andere zienswijze op een bepaald onderwerp aangaande zijn gezondheid heeft dan de hulpverlener. Het artikelonderdeel maakt duidelijk dat de patiënt geen recht heeft op het doen aanpassen van de gegevens die de hulpverlener in het dossier heeft opgenomen.

Overigens is het zaak om, als in een kwestie het inzage- en/of het correctierecht aan de orde is, goed te kijken of er geen aanvullende regelgeving of beroepsnormen zijn die nadere voorwaarden bevatten.[12]

Blokkeringsrecht

Het blokkeringsrecht is opgenomen in artikel 7:464 lid 2 onder b BW. Bij het bepalen of het blokkeringsrecht van toepassing is, gaat het om de vraag in welk kader het medisch rapport/verslag wordt uitgebracht. Het blokkeringsrecht is niet van toepassing als het een medische rapportage/verslaglegging betreft in verband met een reeds tot stand gekomen

arbeidsverhouding of burgerrechtelijke verzekering dan wel een opleiding waartoe betrokkene reeds is toegelaten^[13] of wanneer een bijzondere wettelijke bepaling toepasselijkheid van het blokkeringsrecht uitsluit^[14].

De toepasselijkheid van het blokkeringsrecht staat op zichzelf en is niet afhankelijk van de vraag of de aard van de rechtsbetrekking zich ertegen verzet (art. 7:464 lid 1).^[15] Het eerste lid van artikel 7:464 BW ziet alleen op de vraag of de Wgbo-bepalingen van overeenkomstige toepassing zijn in situaties waarin geen sprake is van een geneeskundige behandelingsovereenkomst.

Het blokkeringsrecht biedt een waarborg voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene op wie het rapport betrekking heeft, die in handen van betrokkene zelf ligt. Betrokkene heeft namelijk het recht om doorgifte van het rapport te verhinderen (te blokkeren) als hij er bezwaar tegen heeft dat de organisatie in wiens opdracht of op wiens verzoek het rapport is opgesteld, kennis neemt van de persoonlijke gegevens van betrokkene. Dat dit nadelig kan uitpakken voor betrokkene^[16] is een feit, maar de afweging is aan betrokkene zelf: kies ik voor mijn privacy of weegt mijn belang bij het verstrekken van het rapport zwaarder?

In 2005 heeft de Hoge Raad bepaald dat betrokkene niet op voorhand afstand kan doen van het blokkeringsrecht: de betrokkene zal eerst de inhoud van het rapport moeten (kunnen) zien alvorens te beslissen of hij al dan niet gebruik wenst te maken van het blokkeringsrecht, ook, zoals in dat geval, indien beide partijen voor een gezamenlijke opdracht voor een medisch expertiserapport hebben gekozen.^[17]

Betrokkene dient actief op de mogelijkheid van het invoeren van het blokkeringsrecht te worden gewezen.^[18] Als betrokkene gebruik wenst te maken van het inzage- of correctierecht, dan zal hij dat zelf actief moeten invoeren, aldus het Centraal Tuchtcollege.^[19]

Voor de praktijk

In de medische rapportage-praktijk zal in de meeste gevallen een van de richtlijnen toepasselijk zijn, die de rapporterende artsen houvast bieden bij de vraag hoe om te gaan met de rechten van betrokkene. De twee belangrijkste richtlijnen zijn de Richtlijn medisch-specialistische rapportage in bestuurs- en civielrechtelijk verband^[20] en de Richtlijn psychiatrisch onderzoek en rapportage in strafzaken ('Pro Justitia').^[21]

Zoals in hoofdstuk 7 van de Richtlijn medisch-specialistische rapportage in bestuurs- en civielrechtelijk verband staat beschreven zal er gefaseerd omgegaan moeten worden met de rechten van betrokkene. In de conceptfase gaat het om inzage ten behoeve van de correctie

van feitelijke onjuistheden (niet van het professionele oordeel en de conclusies). In de eindfase gaat het om inzage teneinde betrokkene in staat te stellen te bepalen of hij gebruik wenst te maken van het blokkeringsrecht.

Conclusie

De betrokkene heeft dus inzage-, correctie- en (in de meeste gevallen) blokkeringsrecht, maar op verschillende gronden en op verschillende momenten. Het zou daarom beter zijn te spreken van ‘inzage- en correctierecht’ en ‘inzage- en blokkeringsrecht’ als twee afzonderlijke duo’s.

mr. A.C. de Die

[1] Zie bijv. CTG 17 januari 2019, zaaknr. c2018.001, AB 2019/152, m.nt. A.C. Hendriks.

[2] Zie: Rb. Noord-Holland zp Haarlem 23 mei 2019, ECLI:NL:RBNHO:2019:4283, JBP 2019/59; Hof Den Haag 17 september 2019, ECLI:NL:GHDHA:2019:2398, JBP 2019/138, m.nt. M.P.M. Hennekens.

[3] <https://www.autoriteitpersoonsgegevens.nl/nl/zelf-doen/gebruik-uw-privacyrechten/recht-op-inzage#welke-informatie-moet-ik-krijgen-als-antwoord-op-mijn-inzageverzoek-4558>.

[4] Rb. Amsterdam 20 juni 2019, ECLI:NL:RBAMS:2019:4418, r.o. 4.11; Rb. Amsterdam 11 maart 2021, ECLI:NL:RBAMS:2021:1020, r.o. 4.35.

[5] Bijv. Vzr. Rb. Limburg zp Roermond 5 september 2019, ECLI:NL:RBLIM:2019:10535, JBP 2020/25, m.nt. A.M. Klingenberg.

[6] Art. 12, lid 5 AVG, zie: ABRvS 23 juni 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1331.

[7] Stolker, *T&C Gezondheidsrecht*, art. 7:456 BW.

[8] Zie bijv. ABRvS 8 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1005, JBP 2020/54.

[9] Zie: ABRvS 16 maart 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AT0510; ABRvS 6 februari 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP4759; ABRvS 16 oktober 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1543, JBP 2014/14; ABRvS 25 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2503, JBP 2018/ 89, m.nt. N. Lavrijssen.

[10] ABRvS 20 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:520, JBP 2019/24.

[11] Vzr. Rb. Limburg zp Roermond 5 september 2019, ECLI:NL:RBLIM:2019:10535, JBP

2020/25, m.nt. A.M. Klingenberg, r.o. 4.4.4.

[12] Bijv. Regeling inzage- en correctierecht UWV, *Stcrt.* 2018, 28604, die aan de orde was in ABRvS 8 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1005, *JBP* 2020/54.

[13] Voor een uitgebreide verhandeling over het blokkeringsrecht zie: E.J.C. de Jong, 'De ondraaglijke duisternis van het blokkeringsrecht', *TvGR* 2011, nr. 5.

[14] Bijv. art. 74 lid 4 Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen. Zie daarover CTG 17 januari 2019, ECLI:NL:TGZCTG:2019:10, *AB* 2019/152, m.nt. A.C. Hendriks en in dezelfde zin: RTG Den Haag 5 januari 2021, ECLI:NL:TGZRSGR:2019:9, *GJ* 2009/27.

[15] HR 26 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1330, *GJ* 2005/103, voor een voorbeeld over de toepasselijkheid van het inzage- en blokkeringsrecht bij rijbewijskeuringen: zie ABRvS 25 februari 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BH4006, *GJ* 2009/56, m.nt. S.I. Geerling.

[16] Zie bijv. Hof 's-Hertogenbosch 29 april 2014, ECLI:NL:GHSHE:2014:1216; ABRvS 11 juni 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2095; Rb. Den Haag 1 augustus 2018, ECLI:NL:RBDHA:2018:8870. Over het inroepen van het blokkeringsrecht in letselschadezaken zie: Hof 's-Hertogenbosch 11 december 2012, ECLI:NL:GHSHE:2012:BY5937

[17] HR 12 augustus 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3477, *GJ* 2005/104, m.nt. A.C. de Die.

[18] RTG Groningen 30 januari 2018, ECLI:NL:TGZRGRO:2018:6, *GZR* 2018-0054, *GJ* 2018/45; CTG 7 maart 2019, ECLI:NL:TGZCTG:2019:60" target="_blank">ECLI:NL:TGZCTG:2019:60, *GJ* 2019/43, r.o. 5.6.

[19] CTG 17 januari 2019, ECLI:NL:TGZCTG:2019:10, *AB* 2019/152, m.nt. A.C. Hendriks, r.o. 4.3.

[20] Nederlandse Vereniging voor *Medisch Specialistische Rapportage*, april 2016.

[21] Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie, 2012.

RECHTSPRAAK

Onvoldoende medisch gemotiveerde keuze bedrijfsarts pakt nadelig uit voor werknemer.

Een bedrijfsarts concludeert tot hersteldverklaring en werkhervatting, maar heeft onvoldoende oog gehad voor de nadelige gevolgen van dat advies voor werknemer in de gegeven omstandigheden, terwijl er voor de gemaakte keuze onvoldoende medische argumenten waren. Waarschuwing opgelegd.

Feiten

Klager was werkzaam als uitzendkracht (industriële reiniger) bij een bedrijf. Hij meldde zich ziek. Klager bleek te lijden aan de Ziekte van Bechterev. Verweerder was zelfstandig bedrijfsarts die via de arbodienst van het bedrijf werd ingeschakeld en was betrokken bij de begeleiding van klager. Verweerder heeft klager gezien op twee verzuimspreekuren (juni en september 2019) en toen vastgesteld dat klager volledig arbeidsongeschikt was. Op het verzuimspreekuur van december 2019 verscheen klager niet. Verweerder heeft klager opnieuw gezien in januari 2020 en heeft toen met hem gesproken over werkhervatting. Daar stond klager voor open, maar in verband met zijn ziekte niet als industrieel reiniger.

In de spreekuuraantekeningen noteerde verweerder (o.a.) 'In ieder geval moet het werk afwisselend zijn, dus afwisselend zittend, lopend, staand werk en niet te zwaar belasten. Inschrijven bij uitzendbureaus en solliciteren. Maar geen stratenmaker, industrieel reiniger of in de zware bouw.' (...) 'Prognose: hersteld eigen werk 17-2-2020. (...)'

Dit leidde tot het besluit dat naar het oordeel van het UWV klagers uitkering gestopt kon worden omdat hij zijn werk weer kon hervatten. Het daartegen gericht bezwaar van klager is gegrond verklaard.

De tuchtklacht

Klager stelt dat verweerder hem ten onrechte hersteld heeft verklaard en dat daaraan uitsluitend commerciële/financiële redenen ten grondslag liggen.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat verweerder tekort is geschoten en overweegt daartoe als volgt.

Volgens verweerder was de zinsnede 'Hersteld eigen werk 17-2-2020' een verschrijving. Daar had 'Hersteld voor werk 17-2-2020' moeten staan. Het RTG gaat ervan uit dat verweerder klager niet geschikt achtte voor zijn *eigen werk* aangezien dit uit de rest van het spreekuurverslag blijkt. Door de formulering die verweerder heeft gebruikt, is echter wel de indruk ontstaan dat verweerder klager per 17 februari 2021 (ook) geschikt achtte voor zijn eigen werk en heeft dat gevolgen gehad voor de daarop volgende besluitvorming door het UWV. Het RTG acht deze onzorgvuldigheid als zodanig niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

Over de hersteldverklaring heeft verweerder toegelicht dat hij welbewust de keuze heeft gemaakt om klager per 17 februari 2020 weer geschikt voor werk te verklaren. Dit heeft hij, volgens verweerder, ook met klager tijdens het spreekuur op 28 januari 2020 besproken. De achterliggende gedachte daarbij was dat naar de mening van verweerder de kansen voor klager op het vinden van werk vanuit de WW beter zouden zijn dan vanuit de Ziektewet. Verweerder wees erop dat die keuze met klager was besproken en dat deze hiermee had ingestemd.

De overwegingen voor die keuze deelt het RTG niet. Klager ontving vanaf 9 april 2019 een uitkering op grond van de Ziektewet die, zo lang hij nog arbeidsongeschikt was, tot 9 april 2020 zou voortduren. Het bedrijf waar klager werkzaam was had jegens klager een verantwoordelijkheid voor diens re-integratie. De keuze voor een hersteldverklaring per 17 februari 2020 betekende dat de Ziektewetuitkering van klager zonder grond zou worden beëindigd, dat het bedrijf geen re-integratieverantwoordelijkheid meer voor klager zou hebben en dat klager zou terugvallen op een, vanwege zijn arbeidsverleden, korte WW-uitkering. Zowel in financiële zin als voor wat betreft mogelijkheden voor het vinden van werk werd klager hierdoor benadeeld. Voor deze keuze van verweerder bestonden onvoldoende medische argumenten.

Het RTG overweegt voorts dat, gelet op de ingrijpende gevolgen van een dergelijke keuze, hoge eisen moeten worden gesteld aan de instemming van de werknemer met een dergelijk beleid. Klager heeft betwist dat hij met het beleid heeft ingestemd. Of dat al dan niet het geval is, kan volgens het RTG in het midden blijven, omdat niet is gebleken dat, voor zover klager al zou hebben ingestemd, hij voldoende door verweerder en naderhand de casemanager is geïnformeerd over wat de gevolgen van deze keuze voor klager zouden zijn. Dat betekent dat verweerder de keuze niet kan rechtvaardigen door verwijzing naar de instemming van klager.

Het RTG oordeelt dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de zorg die hij ten opzichte

van klager behoorde te betrachten.

Het RTG ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder zich bij zijn keuze en beleid heeft laten leiden door de financiële of commerciële belangen van het bedrijf dan wel anderszins met het bedrijf heeft samengespannen. Het RTG constateert dat verweerder een, naar het oordeel van het RTG verkeerde, keuze heeft gemaakt maar niet meer dan dat. Verweerder wordt een waarschuwing opgelegd.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 20-07-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:100

Zaaknummer: d2021/2229-2020-052

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Inzage- en blokkeringsrecht niet van toepassing.

Arts verricht onzorgvuldig onderzoek, met gebrekkige rapportage als resultaat. Beroep klaagster op inzage- en blokkeringsrecht faalt, vanwege een uitzonderingsbepaling in een bijzondere wet (Wet SUWI).

Klacht gedeeltelijk gegrond, berisping.

Feiten

Verweerster is arts en als zelfstandige werkzaam voor een organisatie die, in opdracht van onder meer gemeenten, de inzetbaarheid van mensen op de arbeidsmarkt beoordeelt. Klaagster ontvangt een uitkering op grond van de Participatiewet en is door verweerster onderzocht. Het onderzoek was erop gericht te beoordelen of en in hoeverre klaagster inzetbaar is op de arbeidsmarkt. Naar aanleiding van het onderzoek heeft verweerster een rapportage opgesteld. In het rapport is (o.a.) opgenomen dat er geen aanleiding is informatie op te vragen bij de behandelende sector, *'omdat er voldoende informatie beschikbaar is om tot een zorgvuldige beoordeling te komen. De cliënt heeft niet verzocht om informatie op te vragen'*. Verweerster vermeldde bij de conclusie: *'Benutbare mogelijkheden, blijvende fysieke beperkingen'*; bij Urenbeperking: *'Geen, mits rekening wordt gehouden met de beperkingen zoals vastgelegd in de FML'*; bij Urenbeperking/ belastbaarheid: *'24-32 uur'*. Ook was in het rapport opgenomen: *'Heeft een chronische darmaandoening maar hiervoor heeft betrokkene wel de passende medicatie. En het is mogelijk met deze medicatie als ondersteuning te werken zoals velen maar blijkbaar betrokkene niet en de reden is mij onduidelijk behalve dat betrokkene een expert is in het vragen en ontvangen van allerlei hulp en subsidies waarbij betrokkene erin geslaagd is nimmer haar hele volwassen leven maar een dag te werken. Vandaar mijn verzoek naar een psychiatrisch onderzoek.'* Bij Reactie van de werkzoekende noteerde verweerster: *'Gaat niet akkoord met de inhoud en de strekking van de conclusies en het advies.'*

De klacht bestond uit de volgende onderdelen:

a. Verweerster heeft onvoldoende onderzoek verricht. Er is, ondanks een verzoek

daartoe, geen informatie bij behandelend artsen opgevraagd en geen lichamelijk onderzoek verricht.

b. Verweerster heeft klaagster niet gewezen op en onjuist geïnformeerd over het haar op grond van artikel 7:464 lid 2 sub b BW toekomende inzage- en blokkeringsrecht.

c. Verweerster heeft zich krenkend uitgelaten over klaagster.

d. Het rapport bevat feitelijke onjuistheden en niet onderbouwde conclusies.

e. Verweerster heeft het beginsel van onpartijdigheid en onafhankelijkheid onvoldoende in acht genomen.

f. Verweerster voert ten onrechte de titel van cosmetisch arts.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft de klachtonderdelen a en d gezamenlijk behandeld. Volgens klaagster heeft zij al haar behandelingen in de medisch-specialistische sector benoemd en verweerster gevraagd daar informatie op te vragen en is de door klaagster verstrekte informatie onvoldoende beoordeeld. Naar het oordeel van het RTG is dit verwijt terecht. Verweerster had grondiger onderzoek moeten doen, niet alleen naar de medische voorgeschiedenis en actuele gezondheidstoestand van klaagster, maar had ook haar aanname omtrent het arbeidsverleden van klaagster moeten verifiëren. Dat klaagster nooit een dag zou hebben gewerkt is namelijk aantoonbaar onjuist. Beide klachtonderdelen zijn gegrond.

Ten aanzien van klachtonderdeel b, schending van het inzage- en blokkeringsrecht, overweegt het RTG als volgt. Tussen klaagster en verweerster bestaat geen behandelingsovereenkomst, zodat klaagster in beginsel op grond van artikel 7:464 lid 2 onderdeel b BW een inzage-, correctie- en blokkeringsrecht toekomt. Echter, in het onderhavige geval is de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Wet SUWI) van toepassing. In artikel 74 lid 4 van de Wet SUWI is de toepassing van het blokkeringsrecht expliciet uitgesloten. In dat artikellid is bepaald dat artikel 7:464 lid 2 onderdeel b BW niet van toepassing is indien in verband met de uitvoering van de Wet SUWI handelingen worden verricht op het gebied van de geneeskunst door personen, voor wie de geheimhoudingsplicht van artikel 74 lid 1 Wet SUWI geldt. Het betoog namens klaagster, dat die uitsluiting alleen geldt indien de beoordelingshandeling door of in opdracht van een verzekerings- of bedrijfsarts wordt verricht, wordt door het RTG niet aanvaard. Naar het oordeel van het RTG is toepasselijkheid van het inzage- en blokkeringsrecht uitgesloten, nu de onderhavige keuring onder de Wet SUWI valt en

verstrekking van de gegevens (aan de gemeente als opdrachtgever) noodzakelijk is voor de beslissing over het recht op uitkering. Aan klagster kwam dan ook geen inzage- en blokkeringsrecht toe, zodat dit klachtonderdeel ongegrond is.

De klachtonderdelen c en e zijn ongegrond verklaard vanwege gebrek aan feitelijke onderbouwing.

Klagster is ten aanzien van het laatste klachtonderdeel (f) niet-ontvankelijk verklaard vanwege gebrek aan rechtstreeks belang. Niet valt in te zien dat klagster een (zelfstandig dan wel afgeleid) belang heeft om over het handelen van beklaagde met betrekking tot het voeren van de titel van cosmetisch arts te klagen, aldus het RTG.

Wat de op te leggen maatregel betreft, is het RTG van oordeel dat het verweerster heeft ontbroken aan de noodzakelijke mate van zorgvuldigheid en een professionele houding. Het onderzoek was onvolledig en het rapport bevat op essentiële punten feitelijke onjuistheden en onprofessionele uitlatingen. Dat laatste is met name kwalijk gelet op de kwetsbare positie waarin iemand als klagster zich bevindt. Dat verweerster nog maar kort bij de desbetreffende organisatie werkzaam was, maakt haar handelen niet minder verwijtbaar, nu zij jarenlange ervaring als arts heeft en zij ook als verzekeringsarts heeft gewerkt. Zij had beter moeten weten, zo meent het RTG. Weliswaar onderkent en onderschrijft verweerster dit, zoals ter zitting naar voren is gekomen, maar het RTG oordeelt dat niet met het opleggen van de lichtste maatregel kan worden volstaan. De maatregel van berisping wordt passend geacht.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 05-01-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:9

Zaaknummer: 2019-251

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG, 7:464 lid 2 sub b BW en 74 lid 4 Wet SUWI

RECHTSPRAAK

Beroep tegen crisismaatregel. Bevoegdheid burgemeester. Hoorplicht burgemeester. Belangenafweging, proportionaliteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond.

Beroep tegen crisismaatregel. Burgemeester wel bevoegd crisismaatregel te nemen. Hoorplicht correct uitgevoerd. Voldoende dossier voor onmiddellijk dreigend ernstig nadeel. Beroep ongegrond. Verzoek schadevergoeding afgewezen.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is op 3 mei 2021 door de burgemeester een crisismaatregel genomen. Op 4 mei 2021 heeft betrokkene daartegen beroep ingesteld en tevens verzocht om een schadevergoeding.

Oordeel

De beroepsgrond dat de burgemeester niet bevoegd was om de crisismaatregel te nemen omdat betrokkene in Rotterdam woont, wijst de rechtbank af omdat artikel 7:1 lid 1 Wvvgz bepaalt dat de burgemeester bevoegd is ten aanzien van een persoon die zich in zijn gemeente bevindt (niet: woont).

Betrokkene heeft aangevoerd dat de crisismaatregel onrechtmatig is omdat zij niet is gehoord. Onder verwijzing naar artikel 7:1 lid 3 Wvvgz en het arrest van de Hoge Raad van 20 november 2020 (ECLI:NL:HR:2020:1806) en de parlementaire geschiedenis in dat arrest oordeelt de rechtbank dat er in het dossier bij de aanvraag voor de crisismaatregel voldoende aanknopingspunten te vinden waren die de vermelding in het besluit dat betrokkene niet kan worden gehoord ondersteunen. De burgemeester heeft bovendien contact gehad met de onafhankelijk psychiater om zijn verzoek toe te lichten. Er was niet alleen sprake van een opname in de separeerruimte, maar ook van aanvullende omstandigheden.

Ten derde voert de betrokkene aan dat de crisismaatregel onrechtmatig is omdat geen sprake was van onmiddellijk dreigend ernstig nadeel en de situatie niet dermate ernstig was

dat de procedure voor een zorgmachtiging niet kon worden afgewacht. De crisismaatregel was daarom disproportioneel. De rechtbank overweegt hiertoe dat sprake was van een crisissituatie, dat sprake was van een ernstig vermoeden van een psychische stoornis. De rechtbank oordeelt dat de burgemeester op basis van de deugdelijke gemotiveerde medische verklaring op goede gronden tot het oordeel heeft kunnen komen dat sprake was van onmiddellijk dreigend ernstig nadeel. Verder is de rechtbank van oordeel dat de burgemeester op grond van de medische verklaring ook tot het oordeel heeft kunnen komen dat de crisismaatregel proportioneel, subsidiair en doelmatig was en dat een zorgmachtiging niet kon worden afgewacht. Dat geen belangenafweging heeft plaatsgevonden is, nog daargelaten dat deze grond door verzoekster niet nader is geconcretiseerd, niet gebleken.

De rechtbank verklaart het beroep tegen de crisismaatregel ongegrond. Daarmee is er ook geen aanleiding voor het toekennen van de verzochte schadevergoeding en wijst de rechtbank dat verzoek af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:7301

Zaaknummer: C/10/618056 / FA RK 21-3524

Rechters: mr. D.Y.A. van Meersbergen

Advocaten: R. Moghni en mr. C.W.M. Verberne

Wetsartikelen: 7:6 Wvvgz, 10:12 Wvvgz en 7:1 Wvvgz

RECHTSPRAAK

College kan aanvraag om maatwerkvoorziening voor de overname van de wasverzorging afwijzen vanwege het weigeren van een huisbezoek.

Betrokkene heeft niet voldaan aan de op haar rustende medewerkingsverplichting.

Feiten

Betrokkene, geboren in 1924, overleden in 2020, ondervond bij leven beperkingen bij het verrichten van huishoudelijke taken. In verband daarmee heeft het college haar op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) een maatwerkvoorziening Ondersteuning thuis – Schoon huis verstrekt, laatstelijk naar een omvang van drie uur per week in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb). De maatwerkvoorziening is verstrekt voor de overname van de zware huishoudelijke taken. Betrokkene gebruikte het pgb om deze ondersteuning in te kopen bij haar zoon.

Op 8 januari 2018 heeft betrokkene gemeld dat zij wegens haar leeftijd niet meer in staat is om de was te doen. In verband daarmee heeft zij gevraagd om de maatwerkvoorziening met één uur per week uit te breiden.

In vervolg op deze melding is een huisbezoek gepland op 14 februari 2018. Betrokkene heeft medewerking aan het huisbezoek geweigerd. Het college van B&W van de gemeente Doetinchem heeft de uitbreiding van het aantal uur per week vervolgens afgewezen. Zonder een huisbezoek kan niet worden vastgesteld of uitbreiding noodzakelijk is.

Oordeel

De CRvB oordeelt dat het college overtuigend heeft toegelicht dat in geval van betrokkene een huisbezoek noodzakelijk was om zorgvuldig te kunnen beoordelen of zij in aanmerking moest worden gebracht voor een maatwerkvoorziening voor de overname van de wasverzorging. Mede gelet op het feit dat het college betrokkene al jaren niet meer in persoon en in haar eigen huis had gezien en gesproken, was het voor het college noodzakelijk om de wasruimte

van betrokkene op locatie te kunnen bekijken en met haar – in ieder geval – in persoon te kunnen spreken over haar ondersteuningsbehoefte bij de wasverzorging en haar (on)mogelijkheden om de was te doen, al dan niet met hulpmiddelen. Het college is als uitvoerder van de Wmo 2015 in staat om dit te beoordelen.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-07-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1739

Zaaknummer: 18/6515 WMO15

Rechters: H. Benek, R.M. van Male en J.C. Boeree

Advocaten: M.E. de Kuijper en R.P.J. Hengeveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen aanspraak op maatschappelijke opvang. Verzoekster behoort niet tot de doelgroep. De enkele aanwezigheid van psychische problematiek maakt dit niet anders.

Geen aanspraak op maatschappelijke opvang. Verzoekster behoort niet tot de doelgroep. De enkele aanwezigheid van psychische problematiek maakt dit niet anders.

Feiten

Het college van B&W van de gemeente Den Haag heeft de aanvraag van verzoekster om opvang op grond van de Wmo 2015 afgewezen. Verzoekster heeft de voorzieningenrechter gevraagd een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoekster heeft geen eigen woning. Zij heeft een zoontje van 1,5 jaar. Verzoeksters zoontje verblijft momenteel tijdelijk bij zijn grootmoeder van vaders kant. Deze past ook op hem wanneer verzoekster moet werken. Verzoekster zelf kan niet bij oma verblijven. Ze heeft inkomen uit arbeid. Verder is zij onder behandeling bij de Fortagroep voor traumaklachten. Verzoekster heeft zich ingeschreven bij Woonnet-Haaglanden en kijkt ook op andere Woonnet-accounts. Verzoekster kijkt ook naar mogelijkheden in de particuliere sector.

Verweerder heeft de aanvraag van verzoekster afgewezen, op de grond dat zij niet feitelijk of residentieel dakloos is, zij met behulp van personen uit haar sociale netwerk kan voorzien in opvang en zij zelfredzaam is. Verweerder heeft verzoekster wel meegedeeld dat wanneer zij echt dakloos wordt, zij zich opnieuw kan melden. De enkele aanwezigheid van psychische problematiek maakt dit niet anders. Zij kan nu nog naar haar netwerk.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in staat is zich op eigen kracht te redden. Zij moet daarom in staat worden geacht zelf in onderdak te kunnen voorzien. Verzoekster heeft immers werk en kan met haar inkomen huur betalen. De enkele omstandigheid dat verzoekster nog geen zelfstandige woonruimte heeft

kunnen vinden, betekent niet dat zij zich niet kan handhaven in de samenleving. Er is eerder sprake van schaarste op de woningmarkt. Hoewel de voorzieningenrechter inziet dat het hierdoor in de praktijk moeilijk is voor verzoeker om een betaalbare woning te vinden en zij zich daardoor in een lastige situatie bevindt, is de Wmo 2015 niet bedoeld om hiervoor een oplossing te bieden.

De beroepen van verzoekster op artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK slagen niet. Artikel 8 EVRM garandeert geen recht op woonruimte. Volgens de rechtbank is sprake van een *fair balance* tussen het publieke belang van het toegankelijk houden van maatschappelijk opvang voor personen die niet zelfredzaam zijn en het particuliere belang van verzoekster en haar kind om daartoe toegang te krijgen. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van strijd met artikel 3 IVRK. Niet is gebleken dat het college zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van haar belang en dat van het kind. Wanneer verzoeksters zoontje daadwerkelijk op straat zou komen te staan, zal verweerder tijdelijk voor opvang zorgen. Een dergelijke situatie doet zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter vooralsnog niet voor.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:7569

Zaaknummer: 21/4183

Rechters: J.B. Wijnholt

Advocaten: W. Punter en L.A. Fischer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen procesbelang bij beëindiging tijdelijke opvang Wmo 2015 indien tijdelijke opvang wordt verstrekt op grond van Jeugdwet.

Geen procesbelang bij beëindiging tijdelijke opvang Wmo 2015 indien tijdelijke opvang wordt verstrekt op grond van Jeugdwet.

Feiten

Eiseres is eind 2017 met haar twee minderjarige kinderen vanuit Suriname naar Nederland gekomen. Na enige tijd bij personen binnen haar netwerk te hebben verbleven, heeft zij zich op 10 juni 2019 bij het daklozenloket van de gemeente Den Haag gemeld. Bij besluit van 11 juni 2019 zijn eiseres en haar kinderen per direct tijdelijk toegelaten tot de maatschappelijke opvang. Sindsdien verbleven zij in een hotel.

Naar aanleiding van een vervolgonderzoek heeft het college van B&W van de gemeente Den Haag (verweerder) bij het primaire besluit de tijdelijke maatschappelijke opvang op grond van de Wmo beëindigd per 21 februari 2020. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiseres inmiddels voldoende zelfredzaam is om zelf voor huisvesting te zorgen. Volgens verweerder is er geen sprake van dringende redenen op grond waarvan eiseres en haar kinderen desondanks zijn aangewezen op maatschappelijke opvang.

Oordeel

Het beroep is niet-ontvankelijk. In antwoord op vragen van de rechtbank heeft eiseres toegelicht dat zij en haar kinderen nog altijd opgevangen worden op grond van de Jeugdwet. Nu eiseres en haar gezin nog altijd worden opgevangen, beschikt zij over het door haar gevraagde onderdak, ook al is dat op grond van de Jeugdwet in plaats van de Wmo. De stelling van eiseres dat zij wel procesbelang heeft omdat de opvang een tijdelijk karakter heeft, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank begrijpt hieruit dat eiseres zich wil wapenen tegen een toekomstige, onzekere gebeurtenis. Daarin is echter naar vaste rechtspraak geen procesbelang gelegen. Enig ander belang bij de behandeling van het beroep is door eiseres niet gesteld en daarvan is de rechtbank ook niet gebleken. Het beroep zal

daarom niet-ontvankelijk worden verklaard wegens het ontbreken van procesbelang.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:7010

Zaaknummer: SGR 20/5079

Rechters: D.A.J. Overdijk

Advocaten: M.A.R. Schuckink Kool en P. Siemerink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank bevestigt dat bij beoordeling van de 'eigen kracht' op grond van artikel 2.3.5, lid 3 Wmo 2015 inkomen geen rol speelt.

De financiële mogelijkheid van eiser om de kosten van het vervoer met eigen auto te betalen is niet relevant voor beoordeling van de 'eigen kracht'.

Feiten

Eiser heeft in het verleden op grond van de Wmo een individuele vervoerskostenvergoeding ontvangen. Deze voorziening hield in dat eiser een deel van de kosten die hij maakte voor het gebruik van zijn eigen auto kon declareren.

Met ingang van 1 januari 2020 is in de gemeente Maasgouw nieuwe regelgeving in werking getreden, waarin de vervoersvoorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming niet langer is opgenomen als maatwerkvoorziening.

Het college heeft de individuele vervoerskostenvergoeding ambtshalve met ingang van 1 januari 2020 beëindigd. Volgens verweerder is er sprake van 'eigen kracht'; op het moment dat de financiële tegemoetkoming in de vervoerskosten stopt, blijft eiser in staat zijn familie, vrienden en kennissen te bezoeken en op deze wijze te participeren in de maatschappij. Volgens de ontvangen verklaring over zijn financiële positie heeft het wegvallen van de financiële tegemoetkoming niet tot gevolg dat hij niet meer in zijn vervoer kan voorzien, reden waarom hij geen financiële tegemoetkoming nodig heeft als passende bijdrage aan de zelfredzaamheid en participatie.

Oordeel

Eigen kracht

Onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de CRvB oordeelt de rechtbank dat er geen ruimte bestaat voor het college om binnen de 'eigen kracht' als bedoeld in artikel 2.3.5, derde

lid, van de Wmo 2015, rekening te houden met de financiële mogelijkheden van eiser om met de eigen auto het vervoer te verzorgen en te bekostigen.

Zelfredzaamheid

Voor zover het college eigenlijk heeft bedoeld te zeggen dat eiser door de aanwezigheid van zijn eigen auto reeds zelfredzaam is/voldoende kan participeren en om die reden er geen compensatieplicht zou bestaan, overweegt de rechtbank dat het onderzoek van verweerder onvoldoende is om deze conclusie te kunnen dragen. Het feit dat eiser zelf zijn vervoer blijkt te kunnen organiseren met een eigen auto betekent immers niet zonder meer dat er geen compensatieplicht zou bestaan voor verweerder. Hiertoe wijst de rechtbank onder meer naar de uitspraken van de CRvB van 2 april 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1145 en 25 november 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:4375. Die uitspraken zien weliswaar nog op de 'oude' Wmo, maar de rechtbank heeft geen reden om aan te nemen dat dit standpunt onder de Wmo 2015 anders zou zijn. Uit voornoemde uitspraken van de CRvB volgt dat in voorkomend geval goed onderzocht dient te worden wat de beperkingen en behoeften van eiser zijn wat betreft zijn zelfredzaamheid en participatie. Een specifiek hierop gericht onderzoek ontbreekt, althans, verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom zich hier bij eiser niet langer problemen voordoen. 'Niet langer', want aan eiser is in het verleden vanwege zijn beperkingen wel een tegemoetkoming toegekend, hetgeen op zijn minst een indicatie is dat er op dat moment wel een compensatieplicht bestond.

Algemeen gebruikelijk

De rechtbank gaat tot slot in op de vraag of het college zich op het standpunt kon stellen dat het gebruik van de eigen auto 'algemeen gebruikelijk' is. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van 20 november 2019 (ECLI:NL:CRVB:2019:3535) waarin de CRvB nader heeft geadviseerd wanneer een maatregel als algemeen gebruikelijk kan worden aangemerkt. Het college heeft een verkeerde maatstaf gehanteerd door uitsluitend te verwijzen naar eisers individuele inkomen.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 21-07-2021
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:5830
Zaaknummer: ROE 20/3478
Rechters: I.C.A. Wilschut

Advocaten: D.A.M.J. Mooren en T.J.A.M. Gielen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onprofessioneel gedrag van een huisarts bij weigering van een patiënt tot het dragen van een mondkapje.

Een huisarts wordt onprofessioneel gedrag verweten in de bejegening van een patiënt, nadat deze had geweigerd een mondkapje in de praktijk te dragen. De klacht is gegrond: er wordt een waarschuwing opgelegd.

Feiten

Deze zaak betreft een klacht tegen een huisarts. Op 27 november 2020 kwamen klager en zijn echtgenote beiden voor een consult bij beklaagde in de praktijk. Op diverse plaatsen in de praktijk stond aangegeven dat het dragen van een mondkapje in het pand verplicht was. Bij de balie waren mondkapjes voor de patiënten beschikbaar. Klager en zijn echtgenote namen plaats in de wachtkamer; klager zonder mondkapje, zijn echtgenote droeg er wel een. De echtgenote heeft van de gehele tijd dat zij in de praktijk was zonder kennisgeving een geluidsopname gemaakt.

Beklaagde kwam naar de wachtkamer nadat de assistente hem ervan op de hoogte had gesteld dat klager geen mondkapje droeg. Toen beklaagde klager daarop aansprak, zei hij tegen beklaagde dat het dragen van een mondkapje schijnveiligheid gaf, dat hij daar niet aan mee zou doen en dat de verplichting tot het dragen van een mondkapje binnenshuis pas op 1 december 2020 zou ingaan. Klager volhardde in zijn weigering een mondkapje op te doen.

Hierop is beklaagde naar de spreekkamer gegaan waar hij eerst de politie heeft gebeld en vervolgens de KNMG-artseninfolijn. Ook de patiënten in de wachtkamer spraken klager intussen erop aan dat hij niet wilde voldoen aan het verzoek om een mondkapje te dragen.

Bij terugkomst in de wachtkamer zei beklaagde tegen klager dat hij de politie had gebeld en dat deze hem zou komen ophalen. Beklaagde heeft klager een aantal keer gesommeerd het pand te verlaten en tegen klager gezegd dat hij een andere huisarts moest zoeken. Nadat beklaagde zei dat de echtgenote wel een consult zou krijgen als klager weg zou gaan, heeft klager het pand verlaten.

De echtgenote heeft een consult bij beklaagde gehad. Tijdens dat consult heeft beklaagde gezegd dat klager een strafblad zou krijgen wanneer hij een klacht wegens huisvredebreuk tegen hem zou indienen, dat een aantal vakantiebestemmingen in de toekomst daardoor voor hem onmogelijk zouden worden omdat hij dan niet meer zou worden toegelaten tot bepaalde landen, dat het dan onmogelijk voor hem zou worden een andere huisarts te vinden (*'huisartsen kletsen namelijk onderling nogal'*) en dat hij hoopte dat klager zich tegenover zijn echtgenote anders gedraagt.

Klager verwijt beklaagde dat hij klager en diens echtgenote onprofessioneel heeft bejegend. De bejegening door beklaagde was niet alleen in de wachtkamer onprofessioneel maar ook tijdens het consult van zijn echtgenote, door de wijze waarop hij toen ten overstaan van haar over klager heeft gesproken.

Oordeel

Klager verwijt beklaagde onder meer dat hij hem niet naar zijn beweegredenen heeft gevraagd om het mondkapje niet op te zetten. Nu klager in de wachtkamer expliciet te kennen heeft gegeven dat hij van mening is dat mondkapjes schijnveiligheid bieden en dat de verplichting tot het dragen daarvan pas op 1 december 2020 zou ingaan, hoefde beklaagde hem niet nogmaals naar de reden van zijn weigering te vragen. Dat klager thans aangeeft dat er een medische reden aan ten grondslag ligt, doet hier niet aan af. Dit verwijt aan beklaagde is volgens het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) niet terecht.

Uit de geluidsopname in de wachtkamer blijkt dat beklaagde duidelijk moeite had met de opstelling van klager en emotioneel reageerde op diens weigering een mondkapje te dragen. Beklaagde heeft – anders dan hij in zijn verweer vermeldt – na een korte woordenwisseling

met klager over het op grond van RIVM-regels al dan niet verplicht zijn om in het pand een mondkapje te dragen, gezegd dat hij de politie zou bellen, dat klager zou worden opgehaald en dat hij het pand kon verlaten. Voorts heeft hij de behandelrelatie met klager verbroken en klager gesommeerd het pand te verlaten zonder klager naar de reden van zijn komst te vragen. Om een urgente reden voor het consult uit te sluiten, had beklaagde zich volgens het RTG evenwel als redelijk bekwame huisarts voordien op de hoogte moeten stellen van de reden van de komst van klager. Enkel het aanbieden van een consult op afstand later die dag is daarvoor onvoldoende.

Uit de geluidsoptname in de spreekkamer blijkt voorts dat beklaagde de echtgenote tijdens het consult met haar heeft verteld wat hem niet zinde betreffende de gedragingen van klager. Tevens blijkt daaruit dat hij op een dreigende manier over de mogelijke consequenties van een aangifte tegen klager bij de politie heeft gesproken. Beklaagde heeft tijdens dat consult naar het oordeel van het RTG de grenzen van professioneel handelen overschreden.

De conclusie is dat beklaagde zowel in de wachtkamer als in de spreekkamer niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwame beroepsbeoefenaar mag worden verwacht. De klacht is gegrond. Het RTG legt een waarschuwing op.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 10-08-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:117

Zaaknummer: D2021/2252-2020-173

Advocaten: V.C.A.A.V. Daniels

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Toestemming van de patiënt is onvoldoende grond om documenten openbaar te maken op grond van de Wob.

Eiseres verzocht om openbaarmaking van bepaalde documenten inzake een bij de IGJ gemelde calamiteit. Zij beriep zich op verstrekte toestemming. Dat is volgens de rechtbank onvoldoende grond, omdat bij openbaarmaking de toestemming niet voldoende concreet en gericht op een bepaald doel is.

Feiten

Eiseres (uit de uitspraak valt af te leiden dat zij tevens de betrokken patiënte was, toev. ACdD) heeft de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) openbaarmaking verzocht van documenten met betrekking tot een melding van een calamiteit door het Groene Hart Ziekenhuis. Een deel van de verzochte documenten is verstrekt, een deel is geweigerd. Tegen het weigeringsbesluit (beslissing op bezwaar) heeft eiseres beroep ingesteld. De weigering was gestoeld op de artikelen 24 lid 4 Wkkgz en 25 lid 3 Wkkgz (afgeleide geheimhoudingsplicht IGJ). Eiseres meende dat de weigering op grond van die bijzondere geheimhoudingsbepalingen niet opgaat, omdat als de betrokken patiënt toestemming heeft verleend voor het verstrekken van persoonsgegevens er op de zorgverlener geen geheimhoudingsplicht meer rust en de gegevens openbaar gemaakt kunnen worden. Ook in de overige weigeringsgronden kon eiseres zich niet vinden.

Oordeel

De rechtbank wijst op de eerdere uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, waarin is bepaald dat de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) wijkt voor bijzondere regelingen, indien deze vastliggen in een formele wet en uitputtend van aard zijn. De (inmiddels vervallen) Kwaliteitswet zorginstellingen (Kwz) kende in artikel 7 lid 3 ook een afgeleide geheimhoudingsplicht IGJ. Deze verplichting hing samen met het bepaalde in artikel 7:457 BW (geheimhoudingsplicht hulpverlener). De artikelen 7:457 en 7:458 BW worden beschouwd als bijzondere openbaarmakingsbepalingen die uitputtend zijn bedoeld en

voorgaan op de Wob. Dat gold ook voor artikel 7 lid 3 Kwz. Nu de regeling van artikel 7 lid 3 Kwz is overgenomen in de artikelen 24 lid 4 en 25 lid 3 Wkkgz, geldt volgens de rechtbank hetzelfde voor deze artikelen.

Daarbij overweegt de rechtbank dat de gegevens over de patiënt, die in de relatie tussen hulpverlener en patiënt bekend worden, bij uitstek een vertrouwelijk karakter hebben en dat de patiënt er recht op heeft dat deze gegevens geheim gehouden worden, behoudens in bepaalde uitzonderingsgevallen.

De rechtbank overweegt dat uit het systeem van de wettelijke regels volgt dat toestemming alleen kan worden gegeven in een concreet geval en voor een bepaald doel. Doorbreking van het beroepsgeheim met als doel openbaarmaking op grond van de Wob kan niet worden aangemerkt als een concreet geval en voor een bepaald doel, nu het gaat om openbaarmaking voor eenieder en niet is vast te stellen waar de informatie voor zal worden gebruikt. Openbaarmaking van de documenten met de verzochte medische persoonsgegevens is dan ook terecht geweigerd aldus de rechtbank.

Ook zijn bepaalde richtlijnen niet openbaar gemaakt, omdat deze volgens verweerder (indirect) informatie vrijgeven over de gezondheidssituatie van eiseres als patiënt. De toegepaste weigeringsgronden (art. 10 lid 1 onder d en art. 10 lid 2 onder e Wob) zijn dan ook terecht naar het oordeel van de rechtbank.

Ook mochten documenten over 'aansprakelijkheidsstelling/claim' niet openbaar gemaakt worden, omdat dit onderwerp buiten de scope van het Wob-verzoek viel.

Tot slot was er nog een document waarvan de openbaarmaking volgens de rechtbank terecht geweigerd was, omdat dit informatie over intern beraad bevatte.

Het beroep van eiseres is als ongegrond afgewezen.

mr. A.C. de Die

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:6182

Zaaknummer: AWB 20-4508

Advocaten: A. Benamar

Wetsartikelen: 24 lid 4 Wkkgz, 25 lid 3 Wkkgz, 10 lid 1 sub d Wob, 10 lid 2 sub e Wob en 7:457 BW

RECHTSPRAAK

Huisarts heeft diagnose gemist waardoor klager schade heeft geleden. Klager mag schadevergoeding nog nader onderbouwen.

De huisarts heeft de diagnose schildklierontsteking gemist en op onjuiste gronden meerdere kuren antibiotica voorgeschreven waardoor klager een clostridium-infectie kreeg. Klager heeft hierdoor schade geleden en mag deze nader onderbouwen.

Feiten

Klager is in de periode oktober-november 2019 een aantal keer bij zijn huisarts ('verweerder') geweest met griepklachten, oorpijn, buikpijn en diarree. Uit bloedonderzoek blijkt dat sprake is van een snelwerkende schildklier. Aan klager wordt verschillende keren antibiotica voorgeschreven. Deze helpen niet. Op 9 december 2019 wordt klager door een collega huisarts van verweerder gezien. Deze verwijst klager door naar een internist. Er blijkt sprake te zijn van een schildklierontsteking, dehydratie bij ernstige diarree en een clostridium-infectie na langdurig antibioticagebruik. Klager is van 20 tot en met 24 december 2019 opgenomen geweest in het ziekenhuis.

Klager dient een klacht in bij de Geschilleninstantie Huisartsenzorg Kamer Noord ('de Commissie'). Hij stelt dat verweerder zijn gezondheidsklachten en de resultaten van de bloedonderzoeken eind 2019, die duiden op een schildklierontsteking, heeft genegeerd en zonder noodzaak meerdere kuren antibiotica heeft voorgeschreven waardoor een clostridium-infectie is ontstaan. Klager stelt dat hij door het handelen van verweerder € 5.000 schade heeft geleden. Het gaat onder meer om het eigen risico, verlies aan verdienvermogen en smartengeld.

Oordeel

Volgens de Commissie is verweerder, met het oog op de afwijkende bloeuitslagen en klachten van klager, ten onrechte op het spoor van een infectie

gaan zitten. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerder de diagnose schildklierontsteking gemist en op onjuiste gronden meerdere kuren antibiotica voorgeschreven, waardoor klager een clostridium-infectie kreeg. Hierdoor is klager ziek geworden met een ziekenhuisopname en lang herstel tot gevolg. Volgens de Commissie is de klacht derhalve gegrond en is verweerder aansprakelijk voor de door klager geleden schade. De schade is door klager echter onvoldoende onderbouwd. Hij wordt door de Commissie in de gelegenheid gesteld dat binnen drie weken na verzending van de uitspraak alsnog te doen.

p style="margin-right:38px">*mr. V.M.A. Vos*

Instantie: Geschillencommissie Huisartsen

Datum uitspraak: 16-02-2021

Zaaknummer: 20200072

RECHTSPRAAK

Geen plicht groei tumor mee te delen.

Een vrouw wordt in 2001 geopereerd aan een hersentumor. Daarna bezoekt zij voor controle van de resttumor het Meander en het Rode Kruis ziekenhuis. Volgens de vrouw hebben de ziekenhuizen in strijd met de afspraak de groei van de resttumor ten opzichte van 2002 niet aan haar meegedeeld, waardoor sprake is van een toerekenbare tekortkoming. De rechtbank wijst de vorderingen van de vrouw af. Niet komt vast te staan dat sprake was van groei die meegedeeld had moeten worden.

Feiten

In december 2001 wordt een vrouw geopereerd aan een hersentumor. Na de operatie blijft een resttumor achter en voor controle daarvan bezoekt zij in de jaren 2002-2014 achtereenvolgens het Rode Kruis ziekenhuis (hierna: RKZ), de INI-kliniek (te Hannover/Erfurt), de Universitätsklinikum Freiburg, het Meander ziekenhuis en het RKZ. In dat laatste ziekenhuis wordt in november 2014 een groei van de tumor geconstateerd, waarna de vrouw in de INI-kliniek daaraan wordt behandeld.

De vrouw stelt het RKZ en het Meander aansprakelijk. Volgens haar zijn zij tekortgeschoten in de uitvoering van de behandelingsovereenkomst. Hieraan legt de vrouw ten grondslag dat de artsen van het RKZ en het Meander tien jaar lang de groei van de tumor niet hebben opgemerkt, waardoor een delay in de diagnose en de behandeling is ontstaan. Daardoor is de kans op een tijdige behandeling verloren gegaan, zijn er meer restklachten ontstaan en is de vrouw aangetast in haar zelfbeschikkingsrecht. Volgens de vrouw hadden het RKZ en het Meander de opdracht om de groei van de tumor in de gaten te houden en elke groei ten opzichte van 2002 aan haar mee te delen.

Niet in geschil is dat het RKZ en het Meander hebben gehandeld volgens de geldende medisch-professionele standaard; er is lege artis gehandeld. Het geschil ziet op de vraag of het RKZ en/of het Meander een communicatie-/informatieplicht hebben geschonden tegenover

de vrouw.

Oordeel

De rechtbank volgt de vrouw niet in haar standpunt dat de groei van de resttumor (enkel) gecheckt moest worden in vergelijking met de beelden van begin 2002 en de resultaten daarvan aan haar hadden moeten worden meegedeeld. De rechtbank acht een dergelijke afspraak niet aangetoond. De vrouw laat zichzelf en haar echtgenoot horen, maar uit de afgelegde verklaringen volgt niet het bewijs van haar stelling, aldus de rechtbank. Er is geen aanvullend bewijs dat zodanig sterk is en zodanig essentiële punten bevat dat dat de verklaring van de vrouw voldoende geloofwaardig maakt, en de verklaring van de echtgenoot is onvoldoende objectief om als bedoeld aanvullend bewijs te dienen.

De rechtbank beoordeelt vervolgens óf de tumor gegroeid is. Aan de hand van het medisch dossier, de overgelegde verklaringen van een tweetal radiologen, het rapport van – nota bene – de medisch adviseur van de vrouw en de ter zitting afgelegde verklaring van de behandelend neuroloog van het RKZ, komt de rechtbank tot de conclusie dat in de periode tot 2012 weliswaar mogelijk sprake is geweest van een langzame groei, maar dat die dermate klein was dat het zou kunnen gaan om meetfouten. In de periode daarna zijn geen scans gemaakt en het is juist in die periode dat de tumor lijkt te zijn gegroeid, zo blijkt uit de verklaringen van de neuroloog en radioloog. Bovendien blijkt uit het medisch dossier dat de klachten van de vrouw die wezen op groei van de tumor zich pas manifesteerden in 2014.

De conclusie van de rechtbank is dat de vrouw wel gesteld, maar niet onderbouwd heeft dat sprake is geweest van significante groei van de resttumor in de periode 2004 tot 2012. Nu er geen significante groei was, hoefden het RKZ en het Meander dat ook niet mee te delen en dan is ook geen sprake van een toerekenbare tekortkoming.

Ten overvloede voegt de rechtbank nog toe dat, ook al zou er sprake zijn geweest van een tekortschieten, er geen sprake is van een causaal verband tussen de tekortkoming en de gestelde schade. Het is namelijk niet vast komen te staan dat als de groei van de tumor wel eerder was geconstateerd en meegedeeld, er anders was gehandeld of een ander beleid was gevolgd, de vrouw eerder of anders was behandeld, dan wel dat de vrouw geen of minder restklachten had gehad. Uit de ter beschikking staande stukken blijkt niet dat er eerder dan na constatering van de groei in november 2014 reden was om af te wijken van het ‘wait and scan’-beleid.

Tot slot voert de vrouw aan dat het RKZ en het Meander haar zelfbeschikkingsrecht hebben geschonden doordat haar de keuze is ontnomen om eerder te kiezen voor een behandeling vanwege groei van de tumor. Volgens de rechtbank is van een schending van het

zelfbeschikkingsrecht echter geen sprake. Zoals de rechtbank hiervoor overwoog, was er geen sprake van een significante groei die tot een andere behandeling zou hebben geleid en daarom hebben het RKZ en het Meander geen informatieplicht geschonden.

De rechtbank wijst de vorderingen van de vrouw af.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:6279

Zaaknummer: C/15/308901 / HA ZA 20-678

Rechters: J. Blokland, L.J. Saarloos en J.H. Gisolf

Advocaten: F.J. van Benthem en M.L. Jinkes de Jong

Wetsartikelen: 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Primaat behandelend plastisch chirurg bij lower bodylift-operatie.

Oordeel indicierend plastisch chirurg bij lower bodylift-operatie (plastische chirurg) primaat boven dat van medisch adviseur verzekeraar.

Feiten

Centraal in deze zaak staat de vraag of een vrouw aanspraak kan maken op plastische chirurgie ten behoeve van het herstellen van huidoverschot als gevolg van een maagverkleinende operatie. Zulke zorg wordt op basis van het Besluit zorgverzekering (art. 2.4) enkel vergoed indien een behandelend arts oordeelt dat er sprake is van verminking. Om dat vast te stellen moet worden voldaan aan graad 3 van de 'Pittsburgh Ratingscale'. Als een arts oordeelt dat daar sprake van is, dan is de verminking van dien aard dat plastische chirurgie gerechtvaardigd is.

In deze casus oordeelt de behandelend arts inderdaad dat voldaan is aan graad 3 van deze methodiek. De medisch adviseur van Menzis denkt hier echter anders over en oordeelt dat deze graad niet is bereikt. Daarom weigert Menzis de operatie – die € 18.000 kost – te vergoeden. Eiseres komt in rechte in het geweer tegen deze weigering en vordert van de kantonrechter een verklaring voor recht dat zij recht heeft op vergoeding van een *lower bodylift* en dat Menzis deze als zodanig dient te betalen.

Oordeel

De rechter gaat mee met het oordeel van de behandelend arts. In algemene zin geldt ten eerste dat bij de beoordeling van de noodzaak van een medische behandeling het primaat bij de behandelend arts ligt – een vaste lijn in de jurisprudentie. Tenzij deze arts op niet-inzichtelijke en onnavolgbare wijze tot dit oordeel komt, heeft de (medisch adviseur van) de verzekeraar hier dan ook in mee te gaan. In casu oordeelt de rechter dat de adviseur ten onrechte anders heeft geoordeeld dan de behandelend plastisch chirurg van de vrouw. Dit omdat de medisch adviseur van Menzis zich bij het vormen van zijn oordeel enkel heeft

verlaten op foto's van de eiseres. De behandelend plastisch chirurg van mevrouw heeft echter voor zijn oordeel ook verwezen naar een cruciale tabel uit het artikel waarop de Pittsburgh Ratingscale is gebaseerd. Als zodanig heeft de behandelend arts voldoende inzichtelijk gemaakt waarom bij mevrouw de *lower bodylift* geïndiceerd zou zijn. Als hier twijfels over bestonden had de medisch adviseur hierover hoe dan ook contact moeten opnemen met de behandelend arts, maar dit is nagelaten.

De kantonrechter verklaart voor recht dat eiseres op grond van haar verzekeringspolis bij Menzis recht heeft op vergoeding van de *lower bodylift*-operatie en veroordeelt daarnaast Menzis in de proceskosten.

mr. dr. R.M. Bertens

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:2862

Zaaknummer: 8909955

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: D. Hendriks en B.T.J.A. van Aalst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Naam van behandelaar behoort in het dossier.

Een tandarts wordt een aantal verwijten gemaakt. Gegrond is het verwijt dat hij onvoldoende heeft zorggedragen voor een juiste dossiervoering, door zich in onvoldoende mate in te spannen dat zijn naam (juist) in het dossier zou komen te staan. Er wordt geen maatregel opgelegd.

Feiten

Deze zaak gaat over een klacht tegen een tandarts. In eerste aanleg is deze klacht bij beslissing van 7 januari 2020 door het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Den Haag (RTG) beoordeeld. Klager is daarbij gedeeltelijk niet-ontvankelijk verklaard en de klacht is voor het overige kennelijk ongegrond verklaard. De volgende feiten en omstandigheden zijn aan de orde.

Bij klager is in 2005 een brug geplaatst. In juli 2014 kampte klager met bloedend tandvles, in nabijheid van de brug. De beklagde tandarts was destijds werkzaam bij de polikliniek waar klager zich op 25 juli 2014 met het bloedend tandvles meldde. Bij klager is op de dag dat hij zich meldde een röntgenfoto gemaakt, waarop te zien was dat onder de kroon van element 37 cariës (tandbederf) was ontstaan. Daarop is met klager een afspraak gemaakt voor een behandeling. Tijdens de behandeling, op 1 augustus 2014, is de brug losgehaald en is de cariës verwijderd. Daarna is de brug teruggeplaatst en is de ontstane ruimte opgevuld met vulmateriaal.

Klager heeft zich op 18 augustus 2014 opnieuw bij de polikliniek gemeld, omdat hij nog steeds last had van het tandvles. Een collega van beklagde heeft daarop onderzoek gedaan en een

nieuwe röntgenfoto gemaakt, die wees op een ontsteking aan de wortelpunt(en). Daarna is klager doorverwezen naar een endodontoloog. Klager heeft hierop volgend zijn dossier opgevraagd.

Thans verwijt klager beklagde het volgende.

1. Na de behandeling van klager heeft beklagde verklaard dat klager alleen de eerste twee weken last zou hebben van de ontsteking, maar klager bleef last houden van bloedingen.
2. Klager kreeg bij zijn aanvraag om zijn medisch dossier niet de foto's mee die op 25 juli 2014 en 1 augustus 2014 zijn gemaakt. Ook is de naam van beklagde bewust weggelaten op 1 augustus 2014.
3. Klager stelt beklagde verantwoordelijk voor de geleden schade.

Oordeel RTG

Ten aanzien van de eerste klacht heeft het RTG niet kunnen constateren dat beklagde – in de hoedanigheid van behandelend tandarts, dan wel supervisor – in strijd heeft gehandeld met zijn zorgplicht jegens klager. Het bloeden van het tandvlees van klager kan meerdere oorzaken hebben en het RTG kan niet vaststellen dat dit het gevolg is van verwijtbaar handelen van beklagde.

Het RTG heeft over het tweede klachtonderdeel, aangaande het opvragen van het dossier, geoordeeld dat klager niet heeft gespecificeerd op welke momenten en hoe de beklagde met betrekking tot het dossier van klager heeft gehandeld. Het RTG is dan ook niet gebleken dat beklagde betrokken is geweest, dan wel een persoonlijk verwijt kan worden gemaakt ten aanzien van dit klachtonderdeel.

Volgens het RTG is de klacht derhalve in beide onderdelen ongegrond. Klager wordt voorts niet-ontvankelijk verklaard voor wat betreft de aansprakelijkstelling en het verzoek om

schadevergoeding toe te kennen.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) is bij de beoordeling in beroep uitgegaan van de feiten en omstandigheden zoals deze zijn vastgesteld door het RTG.

In het gedeelte van het medisch dossier van klager waarover het CTG beschikt, staat bij 1 augustus 2014 als behandelaar van klager vermeld de student 'E.'. Klager stelt dat hij op 1 augustus 2014 niet alleen door deze student, maar ook door de tandarts is behandeld. Daarom moet naar zijn mening ook de tandarts als behandelaar worden genoemd in zijn medisch dossier. De tandarts weerspreekt dit niet. Integendeel: gelet op het feit dat er op 1 augustus 2014 ook handelingen zijn verricht die niet door studenten mogen worden gedaan, gaat de tandarts ervan uit dat hij die handelingen heeft verricht. Dat zijn naam niet in het medisch dossier terecht is gekomen, is volgens de tandarts het gevolg van de werkwijze die bij de desbetreffende polikliniek wordt gevolgd. In het kader van hun opleiding moeten studenten studiepunten halen. Deze worden geregistreerd doordat studenten na een behandeling hun pasje langs de lezer halen. Op die manier is de naam 'E.' in het medisch dossier terechtgekomen.

Het CTG stelt vast dat beklagde klager dus ook op 1 augustus 2014 heeft behandeld. De naam van een behandelaar is een essentieel gegeven dat moet worden vermeld in het medisch dossier. Dit is in het onderhavige geval niet gebeurd; er is althans niet van gebleken. De tandarts was verantwoordelijk voor de volledigheid van het medisch dossier van klager. Dit heeft hij ter terechtzitting in beroep ook erkend. Dat het systeem zo was ingericht dat vanwege het opleidingskarakter alleen de naam van de student in het medisch dossier terecht kwam, ontslaat beklagde niet van de wettelijke plicht om ervoor te zorgen dat ook zijn naam als behandelaar in het dossier werd genoemd. Naar het oordeel van het CTG had beklagde dit probleem op zijn minst moeten aankaarten bij de organisatie. Omdat hij dit, ook naar eigen zeggen, niet heeft gedaan, kan hem daarvan een tuchtrechtelijk verwijt worden gemaakt. Dit betekent dat de tweede klacht gedeeltelijk slaagt.

De tweede klacht ziet ook op het niet verstrekken van de foto's bij het opvragen van het dossier. Beklaagde heeft ter zitting bij het CTG erkend dat de foto's aan klager hadden moeten worden verstrekt. Hij was echter niet op de hoogte van de dossieraanvraag en is daarbij niet betrokken geweest. Omdat het CTG de betrokkenheid van beklagde bij de dossieraanvraag ook niet op andere wijze kan vaststellen, concludeert het CTG dat beklagde op dit punt geen persoonlijk tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Dit deel van de klacht is ongegrond.

Ten aanzien van de klachtonderdelen 1 en 3 sluit het CTG zich aan bij het oordeel van het RTG en de overwegingen daarbij. Het CTG neemt deze overwegingen over.

Anders dan in eerste aanleg wordt de klacht dus gedeeltelijk gegrond verklaard. Beklaagde heeft tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld als het gaat om de inhoud van het medisch dossier van klager. Het CTG volstaat met deze constatering en zal aan de tandarts geen maatregel opleggen. Bij dit oordeel worden betrokken de ouderdom van de zaak, het feit dat beklagde inmiddels met pensioen is en zijn beroep niet meer uitoefent en de omstandigheid dat het tuchtrechtelijk verwijt het gevolg lijkt te zijn van de wijze waarop de zorg in 2014 was georganiseerd.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 03-08-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2021:140

Zaaknummer: C2020.072

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 7:454 BW

RECHTSPRAAK

Samenwerkingsproblemen tussen professionals in systeem van ketensamenwerking.

Het is zorgelijk dat de samenwerking tussen pleegzorgwerkers en jeugdbeschermers in een systeem van ketensamenwerking kennelijk een veelvoorkomend probleem is. Van belang is om samenwerkingsproblemen vroegtijdig te herkennen en aan te pakken.

Feiten

Klager en de jeugdprofessional zijn beiden betrokken bij een jeugdige die is geboren in 2012. De jeugdprofessional is als jeugdbeschermer betrokken bij de uitvoering van de ondertoezichtstelling van de jeugdige. Klager raakt als pleegzorgwerker bij de jeugdige betrokken als de jeugdige uit huis en bij zijn grootouders (verder: 'de pleegouders') wordt geplaatst.

Tussen de jeugdige en zijn moeder wordt een contactregeling door de Gecertificeerde Instelling (GI) bepaald waarbij de jeugdige een weekend in de veertien dagen en de helft van de schoolvakanties bij zijn moeder verblijft.

Klager is van mening dat de bezoeken van de jeugdige aan de moeder te veel zijn, omdat de jeugdige na de bezoeken onrustig gedrag laat zien. Zij wijst erop dat de Checklist Oudercontacten in de Pleegzorg (CHOP) uitwijst dat er slechts twee uur bezoek onder begeleiding dient plaats te vinden en stelt voor dat de jeugdige eens per twee weken op woensdagmiddag naar de moeder gaat. De jeugdprofessional laat weten dit voorstel mee te nemen in het bepalen van het vervolg.

De jeugdprofessional beslist later de contactmomenten tussen de jeugdige en de moeder niet aan te passen. Zij maakt kenbaar de zorgen van klager te hebben gehoord en de zorgen rondom het gedrag van de jeugdige en de samenwerking tussen de moeder en de pleegmoeder te delen. Zij is echter van mening dat het terugbrengen van de bezoeken op dit moment geen oplossing is voor het onrustige gedrag van de jeugdige. Er lopen andere processen in de hulpverlening rondom de jeugdige die hem mogelijk rust gaan geven. Daarnaast maakt de

jeugdprofessional kenbaar dat het de GI is die de besluiten neemt en dat zij hoopt dat klager zich bij de besluitvorming neer kan leggen. De GI besluit een vooraanmelding te doen bij een andere pleegzorgaanbieder voor het geval de situatie escaleert.

Klager laat de jeugdprofessional per e-mailbericht weten dat zij concludeert dat haar visie, klachten en zorgen niet serieus worden genomen. Zij maakt kenbaar over de situatie na te gaan denken en advies in te winnen over wat een goede vervolgstap zal zijn.

De jeugdprofessional besluit in overleg met haar leidinggevende om het gezin over te dragen aan een collega.

Klager dient een klacht in, bestaande uit twee klachtonderdelen:

1. De jeugdprofessional heeft niet met klager willen samenwerken en is met haar uit contact gegaan, en
2. de jeugdprofessional heeft de pleegouders zonder toestemming aangemeld bij een andere zorgaanbieder.

Oordeel

Gewezen wordt op de 'Richtlijn Pleegzorg' en de 'Landelijke handreiking Samenwerkingsafspraken Jeugdbescherming – Pleegzorgaanbieder (versie 2.0)' (hierna: Landelijke handreiking) waarin uitgangspunten en handvatten opgenomen zijn over de samenwerking tussen een jeugdbeschermer en pleegzorgwerker. Twee van deze uitgangspunten in de richtlijn Pleegzorg zijn: *'er is wederzijds respect voor die visie, uitgangspunten, doelen, verantwoordelijkheden en bevoegdheden van professionals;'* en *'Alle betrokkenen moeten hun eigen verantwoordelijkheid kennen en nemen en daar op aangesproken mogen worden. Open communicatie wordt ook genoemd als voorwaarde voor samenwerking: transparant zijn, naar elkaar luisteren, beslissingen met elkaar overleggen, iedereen informeren (bijvoorbeeld in mailcontact).'*

Het College volgt het standpunt van de jeugdprofessional, dat zij (eind)verantwoordelijk is voor de besluitvorming met betrekking tot de contactregeling, maar hierover dient met de ketenpartners te worden overlegd, besluiten moet gemotiveerd worden toegelicht en er dient gestreefd te worden naar gedeelde besluitvorming. De jeugdprofessional had klager moeten en kunnen aanspreken op de wijze waarop het contact verliep indien zij dit als onprettig ervaarde in plaats van zich terug te trekken zonder klager hierover te informeren.

Ten aanzien van de vooraanmelding bij een andere pleegzorgaanbieder wordt overwogen dat een pleegzorgwerker verantwoordelijkheid draagt voor de begeleiding van een pleeggezin. De

samenwerking tussen klager en de pleegouders liep goed en klager is tot op heden nog bij de pleegouders betrokken. De reden om een vooraanmelding bij een andere pleegzorgaanbieder te doen is voor de jeugdprofessional dan ook niet gelegen in een eventuele moeizame samenwerking tussen de pleegouders en klager, maar in de onderlinge verstoorde samenwerkingsrelatie tussen klager en de jeugdprofessional. Het College acht het kwalijk dat de jeugdprofessional op basis hiervan heeft besloten om de pleegouders bij een andere pleegzorgaanbieder (voor) aan te melden zonder klager (en de pleegouders) hierbij te betrekken.

De beide klachtonderdelen worden gegrond verklaard en de maatregel van berisping wordt opgelegd, zonder openbaarmaking van deze maatregel. Hierbij wordt overwogen dat het zorgelijk is dat er sprake is geweest van een dusdanig verstoorde samenwerkingsrelatie tussen klager en de jeugdprofessional, waarbij de jeugdprofessional het (inhoudelijk) contact met klager uit de weg is gegaan, maar dat zij wel zonder overleg de pleegouders heeft (voor)aangemeld bij een andere pleegzorgaanbieder. Verder is de indruk ontstaan dat de jeugdprofessional nog altijd staat achter de stappen die zij heeft genomen. Hierdoor wordt getwijfeld aan het lerend effect dat de eerdere tuchtrechtelijk procedure en de opgelegde maatregel van waarschuwing op haar hebben gehad.

Tijdens de mondelinge behandeling is aan de orde gekomen dat problemen in de samenwerking tussen pleegzorgwerkers en jeugdbeschermers in de dagelijkse praktijk regelmatig voorkomen. Het College acht het zorgelijk dat dit een schijnbaar veelvoorkomend probleem is in een systeem dat op ketensamenwerking is gebaseerd. Het verdient aanbeveling aan jeugdprofessionals en organisaties om problemen in een samenwerkingsrelatie in een vroeg stadium te (kunnen) herkennen om zo zorg te kunnen dragen voor verbetering van de samenwerkingsrelatie. Het bevreemdt het College dat in deze casus de beide leidinggevenden en/of de organisatie geen oplossing hebben kunnen vinden voor de onderlinge problemen, waardoor klager zich genoodzaakt heeft gevoeld het handelen van de jeugdprofessional ter toetsing aan het College voor te leggen.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 25-05-2021

Zaaknummer: 20.246Ta

RECHTSPRAAK

Formulering feitelijke vragen voor deskundige.

Een vrouw ondergaat twee knieoperaties. Volgens de vrouw zijn er fouten gemaakt bij de operaties, wat de kliniek bestrijdt. Bij tussenvonnis oordeelt de rechtbank dat onafhankelijk deskundigenonderzoek nodig is. In deze uitspraak formuleert de rechtbank de vragen voor de deskundige. Die vragen zijn feitelijk, niet normatief van aard. De vraagstelling laat de rechtbank voorafgaan door een toelichting voor de deskundige over het onderscheid tussen een oordeel over aansprakelijkheid en informatie over de feitelijke gang van zaken, en uitleg over wat onder het begrip 'professionele standaard' moet worden verstaan.

Feiten

Een vrouw heeft klachten aan haar linker knie en degeneratieve afwijkingen aan haar rechter knie, in verband waarmee zij in 2010 en 2013 wordt geopereerd. De operaties hebben niet het gewenste resultaat. Volgens de vrouw zijn er fouten gemaakt bij de operaties. Zij stelt de kliniek aansprakelijk. De kliniek bestrijdt dat er fouten zijn gemaakt en deze procedure is daarvan het gevolg.

Bij tussenvonnis beslist de rechtbank dat het eenzijdige, door de kliniek betwiste partijrapport waarmee de vrouw haar standpunt onderbouwt, onvoldoende is om te kunnen beoordelen of sprake is van een medische fout en dat daarom onafhankelijk deskundigenonderzoek nodig is. Partijen zijn het eens over de persoon van de deskundige, maar niet over de stellen vragen. Daar gaat deze uitspraak over.

Oordeel

De vrouw pleit ervoor dat aan de deskundige alleen vragen worden gesteld die de rechter feitelijke informatie verschaffen over de medische praktijk en het handelen van de betrokken arts en dat aan de deskundige geen normatief oordeel wordt gevraagd. De rechtbank is het

daarmee eens. Aan de deskundige zal de rechtbank niet met zoveel woorden vragen of is gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. Met de antwoorden van de deskundige zal de rechtbank het handelen van de operateur zelf toetsen aan die maatstaf. Het onderscheid tussen een oordeel over aansprakelijkheid en informatie over de feitelijke gang van zaken, en uitleg over wat onder het begrip 'professionele standaard' moet worden verstaan, zal de rechtbank in de inleiding bij de vraagstelling voor de deskundige toelichten (* RW).

Over het verwijt van de vrouw dat aan haar te weinig informatie is gegeven over één van de operaties, overweegt de rechtbank dat om te kunnen beoordelen of er een fout is gemaakt in de informatieverstrekking (en dus of informed consent ontbreekt), duidelijk moet worden hoe de vrouw geïnformeerd had moeten worden over de operatie en hoe zij daadwerkelijk is geïnformeerd, en dat dit een vraag is die de deskundige kan beantwoorden. De rechtbank is het met de kliniek eens dat de vraag of de vrouw van de operatie zou hebben afgezien en/of een andere keuze zou hebben gemaakt bij juiste informatieverstrekking (de vraag naar het causaal verband), niet geschikt is om aan de deskundige te stellen.

De vrouw pleit er verder voor om thans nog geen vragen te stellen over de mogelijke medische gevolgen van de eventuele fout(en). De rechtbank gaat daarin mee. In dit stadium van de procedure, waar het gaat om de vraag naar de aansprakelijkheid, zal de rechtbank geen vragen aan de deskundige voorleggen die zien op de vraag naar het causaal verband. Niet alleen om proceseconomische redenen, maar ook omdat het in personenschadezaken de voorkeur heeft dat partijen, zodra aansprakelijkheid vaststaat, de verdere schadeafwikkeling buiten rechte voortzetten.

Tot slot kan volgens de vrouw worden volstaan met een papieren expertise, waarbij de deskundige zijn onderzoek verricht enkel op basis van het medisch dossier en het beschikbare beeldmateriaal. Omdat aan de deskundige vragen worden gesteld over het medisch handelen, is het volgens de rechtbank niet nodig dat de deskundige de vrouw ziet of onderzoekt, maar de rechtbank zal het in dit geval aan de deskundige overlaten of hij het voor zijn onderzoek/rapportage nodig vindt om haar te zien of te onderzoeken.

Vervolgens gaat de rechtbank over tot het formuleren van de vragen in het vonnis. In de opzet daarvan komen de volgende onderdelen aan de orde: Inleiding/toelichting, Hoe hoort het te gaan?, Hoe is het gegaan?, Is gehandeld conform de professionele standaard?

De rechtbank beveelt het deskundigenonderzoek, ziet geen aanleiding om tussentijds hoger beroep van deze tussenbeslissing toe te staan, geeft de deskundige drie maanden om te rapporteren, en plaatst de zaak op de rol voor oktober 2021.

mr. dr. R.P. Wijne

* Omdat de inleiding die de rechtbank gebruikt bij de vraagstelling instructief is, neem ik die hieronder in zijn geheel op:

'Voordat er een schadevergoedingsvordering wordt ingesteld, toetsen de juridisch adviseurs van de patiënt en het ziekenhuis het handelen van de betrokken arts aan een norm die geduid wordt als de norm van het goed hulpverlenerschap. De norm vereist kennis van de medisch professionele standaard en de wijze waarop de betrokken arts de geneeskundige behandeling heeft verricht. Om de toetsing te kunnen doen, dienen beide partijen (en indien nodig de rechter) te worden voorgelicht door een medische deskundige, die hen aldus voorziet van feitelijke informatie betreffende de medische praktijk en het handelen van de betrokken arts. De medisch deskundige wordt niet gevraagd om te oordelen over de aansprakelijkheid. Bij uw beoordeling dient u dan ook uit te gaan van objectieve maatstaven. De leeftijd, rang en ervaring van de arts zijn voor de toets niet van belang.

In dit kader worden u onderstaande vragen gesteld. Het zal niet mogelijk zijn om alle vragen met zekerheid te beantwoorden. Van u wordt ook niet gevraagd zekerheid te geven. Wel wordt gevraagd of u, vanuit uw kennis en ervaring op uw vakgebied, de geformuleerde vragen wilt beantwoorden, naar de stand van de wetenschap in het jaar waarin de geneeskundige behandeling plaats had, en zo mogelijk onder verwijzing naar de relevante literatuur.

Het begrip 'medisch professionele standaard' dient u steeds op te vatten als het geheel van regels en normen waaraan de hulpverlener is gehouden, blijkend uit de opleiding(-seisen) voor medici, inzichten en ervaring uit de geneeskundige praktijk, wetenschappelijke literatuur, protocollen en gedragsregels.'

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:2823

Zaaknummer: C/16/493548 / HA ZA 19-242

Rechters: A. Wilken

Advocaten: M.F. Hartman en E.J.C. de Jong

Wetsartikelen: 7:464 BW

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Overplaatsing van Rotterdam naar Beilen. Onvoldoende gemotiveerd. Beschikking rechtbank vernietigd.

Zorgmachtiging. Overplaatsing van Rotterdam naar Beilen. Psychiater zou nader onderzoek doen naar alternatieven maar deed dat niet. Oordeel rechtbank dat niettemin overplaatsing voldoende was gemotiveerd is onbegrijpelijk. Vernietiging beschikking.

Feiten

Bij beschikking van 30 juni 2020 is een zorgmachtiging op grond van de Wvzggz verleend ten aanzien van betrokkene. Op grond van de zorgmachtiging is betrokkene opgenomen in een accommodatie te Capelle aan den IJssel. Op 8 juli 2020 heeft de geneesheer-directeur op verzoek van de zorgverantwoordelijke besloten de zorg toe te wijzen aan een zorgaanbieder in Beilen (Drenthe). Op 14 juli 2020 heeft de betrokkene daarover een klacht ingediend, welke klacht de klachtencommissie gegrond heeft verklaard, waarbij de geneesheer-directeur is opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Op 30 juli 2020 heeft de geneesheer-directeur een nieuwe soortgelijke beslissing tot overdracht aan een andere zorgaanbieder genomen. Op 6 augustus 2020 heeft betrokkene daarover een klacht ingediend, welke klacht de klachtencommissie ongegrond heeft verklaard.

Oordeel rechtbank

Tegen deze laatste beslissing van de klachtencommissie heeft de betrokkene op 18 augustus 2020 beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 19 augustus 2020 is de betrokkene overgeplaatst naar Beilen. De rechtbank heeft overwogen de zaak na de mondelinge behandeling aan te houden omdat partijen onderling overeengekomen zijn dat de psychiater zou onderzoeken of verzoeker in een kliniek voor langdurige opname kan worden behandeld die meer in de buurt van Rotterdam is gelegen. Daarop heeft de rechtbank geen bericht gehad van de psychiater. De rechtbank achtte niettemin duidelijk gemotiveerd waarom het geen mogelijkheid is om betrokkene te laten verblijven in de regio Rotterdam en waarom de keuze is gevallen op

Beilen. De rechtbank heeft de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard voor het klachtonderdeel dat ziet op de motivering van de overplaatsingsbeslissing, en de bestreden verwijsbeslissing voor het gedeelte dat ziet op de motivering.

Oordeel Hoge Raad

Betrokkene klaagt in de kern dat het oordeel van de rechtbank dat er geen mogelijkheid is om betrokkene te laten verblijven in (de buurt van) Rotterdam onbegrijpelijk is. Daarbij wijst betrokkene erop dat er niet serieus naar alternatieven is gekeken, zoals was afgesproken bij de eerste mondelinge behandeling.

De Hoge Raad overweegt dat in een klachtprocedure kan worden geklaagd over de in hoofdstuk 2 Wvggz opgenomen algemene uitgangspunten die bij de uitvoering van de wet steeds in acht moeten worden genomen (zie HR 18 december 2020, ECLI:NL:HR:2020:2096). Op grond van artikel 2:1 leden 5 en 6 Wvggz dienen bij de uitvoering van een zorgmachtiging de wensen en voorkeuren van de betrokkene ten aanzien van de zorg te worden vastgelegd en in beginsel te worden gehonoreerd.

De Hoge Raad overweegt dat het oordeel van de rechtbank dat duidelijk was gemotiveerd waarom de keuze is gevallen op Beilen, ondanks dat was afgesproken dat een locatie in de buurt van Rotterdam zou worden onderzocht en de rechtbank daarover bericht zou ontvangen, onbegrijpelijk is. Dat naar het oordeel van de rechtbank ter zitting duidelijk is gemotiveerd waarom de keuze is gevallen op Beilen brengt immers niet mee dat van het toegezegde onderzoek naar alternatieve mogelijkheden in de buurt van Rotterdam kon worden afgezien of dat van zodanig onderzoek geen resultaat te verwachten zou zijn, aldus de Hoge Raad. De klachten van betrokkene slagen dus.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank Rotterdam van 22 oktober 2020 en wijst het geding terug naar die rechtbank ter verdere behandeling en beslissing.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1162

Zaaknummer: 21/00222

Rechters: C.A. Streefkerk, M.J. Kroeze en S.J. Schaafsma

Advocaten: G.E.M. Later en M.E. Bruning

Wetsartikelen: 8:16 Wvggz, 2:1 Wvggz en

RECHTSPRAAK

Medische verklaring voldoet niet. Dan toewijzen zorgmachtiging niet mogelijk.

***Medische verklaring voldoet niet aan de eisen. Rechtbank verleent
toch zorgmachtiging. Hoge Raad vernietigt beschikking rechtbank en
wijst geding terug.***

Feiten

Bij beschikking van 30 oktober 2020 heeft de rechtbank Rotterdam aan betrokkene een zorgmachtiging verleend uitsluitend voor 'het toedienen van medicatie ter behandeling van een psychische stoornis', voor de duur van zes maanden. De advocaat van betrokkene had gesteld dat 1) het verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard in verband met overschrijding van de termijn in artikel 5:16 jo. 5:17 Wvvgz, en 2) de medische verklaring niet is getekend door de onafhankelijk psychiater maar door de geneesheer-directeur. Op verzoek van de rechtbank was het ook de geneesheer-directeur die had verklaard dat de medische verklaring ondanks de termijnoverschrijding nog relevant was, en niet de onafhankelijk psychiater.

Oordeel rechtbank

De rechtbank overwoog dat de wet geen sancties verbindt aan de termijnoverschrijding, maar dat de betrokkene wel in onzekerheid heeft verkeer. Tevens oordeelde de rechtbank dat de formaliteiten wat betreft de medische verklaring niet in orde zijn, omdat deze niet is ondertekend door een onafhankelijk psychiater. Datzelfde gold voor de verklaring dat de medische verklaring nog relevant was. Gezien de termijnoverschrijding zijn deze formaliteiten van belang, hetgeen te meer geldt nu ten aanzien van de aangevraagde vormen van verplichte zorg – met uitzondering van het innemen van medicatie – geen sprake is van direct ernstig nadeel. Om die reden geeft de rechtbank de behandelaar zeven dagen de tijd een nieuwe medische verklaring aan te leveren. De rechtbank verleende een zorgmachtiging met als vorm van verplichte zorg alleen het toedienen van medicatie ter behandeling van een psychische stoornis.

Oordeel Hoge Raad

De betrokkene klaagde dat het onjuist dan wel onbegrijpelijk is dat de rechtbank een zorgmachtiging heeft verleend voor het toedienen van medicatie, nu de rechtbank heeft vastgesteld dat er tekortkomingen kleven aan de medische verklaring waarop het verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging wordt gebaseerd en zij wel een nieuwe medische verklaring verlangt voor de overige in het verzoekschrift genoemde vormen van zorg. De Hoge Raad acht deze klacht gegrond. Nu de medische verklaring niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen, stond het de rechtbank niet vrij toch een zorgmachtiging te verlenen.

De Hoge Raad overweegt hierbij dat de Wvvgz (anders dan de Wzd) niet vereist dat de medische verklaring is ondertekend. Er is in de wetsgeschiedenis van de Wvvgz evenwel geen aanknopingspunt te vinden voor de gedachte dat op het punt van ondertekening iets anders zou gelden voor een medische verklaring, opgesteld ten behoeve van het verzoek tot verlening van een machtiging in het kader van die wet, aldus de Hoge Raad.

Voor wat betreft de termijnoverschrijding overweegt de Hoge Raad dat deze overschrijding niet leidt tot niet-ontvankelijkheid van de officier van justitie, dan wel tot afwijzing van het verzoek, onder verwijzing naar het arrest van 5 maart 2021 (ECLI:NL:HR:2021:349).

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het geding terug naar de rechtbank ter verdere behandeling en beslissing.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1143

Zaaknummer: 21/00349

Rechters: T.H. van den Tanja - Broek, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen: 5:7 Wvvgz en 5:16 Wvvgz

RECHTSPRAAK

Geen schending beroepsgeheim, geen ongeoorloofde uitwisseling van gegevens.

Er is geen schending van het beroepsgeheim en geen ongeoorloofde uitwisseling van gegevens: als patiënt geen toestemming heeft gegeven voor uitwisseling van het LSP gebeurt dat niet. Voor zover raadpleging van het dossier heeft plaatsgevonden, was dat gerechtvaardigd in verband met de farmaceutische zorg.

Feiten

In deze zaak stelt klagster dat zij na een contact met 'Volg je Zorg' heeft geconstateerd dat vanuit de apotheek is geprobeerd gegevens op te vragen. Klagster heeft daar bezwaar tegen. Verder vindt zij dat het beroepsgeheim is geschonden door bij een telefonisch contact met 'Volg je Zorg' de naam en geboortedatum van klagster te noemen. Eerder zou er al volgens haar contact zijn geweest met haar huisarts. Verder zou geweigerd zijn het hele dossier af te geven omdat de apotheker niet alle namen van de betrokken medewerkers wilde geven. Ten slotte vindt klagster dat het apothekersloket te weinig privacy biedt.

De klacht is gericht tegen twee apothekers, beiden verbonden aan een samenwerkingsverband van vier apotheken (zie voor de parallelle zaak RTG Zwolle 217/2020).

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) wijst de klacht af en heeft daartoe het volgende overwogen.

Iedere zorgverlener houdt van een patiënt een dossier bij. De zorgverlener mag het eigen dossier van de patiënt raadplegen als dit nodig is voor de door hem te verlenen zorg. Voor een apotheker (en zijn medewerkers) zal dit het geval zijn bij het verwerken van een recept en het uitgeven van medicatie. Ook voor andere zaken is het raadplegen van een dossier noodzakelijk, bijvoorbeeld als een patiënt afgifte van zijn dossier wil. Zonder in het systeem in te loggen in het dossier van de betreffende patiënt zal het dossier namelijk niet kunnen

worden uitgedraaid.

Bezwaar van klaagster tegen het uitwisselen van gegevens via EPD of LSP betekent niet dat beklagde het door hem bijgehouden dossier van klaagster niet mag raadplegen. Weliswaar doet het systeem van de apotheek een poging informatie op te vragen via het Landelijk Schakelpunt (LSP), maar die poging slaagt niet als er geen toestemming is verleend. Deze werking van het systeem kan door beklagde niet worden voorkomen. Dit leidt niet tot een ongeoorloofde uitwisseling van informatie. Daarbij merkt het RTG nog op, ten behoeve van de duidelijkheid, dat zelfs als een patiënt toestemming heeft gegeven voor gegevensuitwisseling via het LSP, een apotheker slechts beperkt informatie kan bekijken. Het gaat dan om gegevens over medicatie, allergieën en gevoeligheden. Spreekuuraantekeningen van de huisarts zijn door een apotheker niet in te zien.

Het klachtonderdeel dat geweigerd is namen te verstrekken van medewerkers die het dossier van klaagster hebben ingezien, is ook ongegrond verklaard. Voor een deel zijn die verwijten feitelijk onjuist, omdat klaagster wel namen heeft ontvangen. Voorts is sprake van beperkingen: de naam van de betreffende medewerker is alleen zichtbaar op het loggingsoverzicht van de apotheek van waaruit is ingelogd. Op het loggingsoverzicht van de andere apotheken is wel zichtbaar dat het dossier is geraadpleegd maar niet door wie. De namen zijn derhalve wel zichtbaar maar alleen voor de apotheek van waaruit is ingelogd. Van weigering namen te verstrekken is dus geen sprake.

Omdat het contact met 'Volg je Zorg' en het contact met de huisarts niet met beklagde plaatsvond, is er geen feitelijke grond voor het verwijt over het schenden van het beroepsgeheim. Daarbij heeft het RTG overwogen dat het telefoongesprek met de (voormalig) huisarts van klaagster ging over een vraag van de huisarts over (mogelijke) bijwerkingen van bepaalde medicatie. Dergelijk overleg tussen voorschrijver en apotheker is toegestaan op grond van veronderstelde toestemming van de patiënt. Dat klaagster bezwaar heeft gemaakt tegen uitwisselen van gegevens via EPD en LSP maakt het voorgaande niet anders. Het gaat hier namelijk niet om het inzien van gegevens uit het elektronisch dossier maar om overleg tussen voorschrijver en apotheker.

Dat geweigerd is het dossier af te geven, is niet gebleken. Beklagde heeft klaagster een uitdraai van het farmaceutisch journaal gegeven, een medicatieoverzicht en de loggingsoverzichten. Klaagster heeft geëist dat het hele EPD op een bepaald tijdstip klaar zou liggen, maar gaf geen toestemming in te loggen in het dossier. Klaagster was niet tevreden over de verstrekte stukken, maar heeft, ook desgevraagd, niet duidelijk gemaakt wat zij nog wilde hebben en is niet ingegaan op het aanbod met haar te kijken welke informatie zij nog miste.

Met betrekking tot het laatste klachtonderdeel overweegt het RTG dat het niet ongebruikelijk is dat het apothekersloket is gevestigd in een ruimte die gedeeld wordt met andere zorgverleners. Hoewel volgens het RTG het delen van een balie met de assistente van de huisarts niet optimaal is, voert het naar het oordeel van het RTG te ver beklagde daarvan een tuchtrechtelijk verwijt te maken. Daarbij wordt opgemerkt dat de situatie is verbeterd, omdat er inmiddels een scheidingswand is aangebracht.

De klacht is op alle onderdelen als kennelijk ongegrond afgewezen.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 26-07-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2021:70

Zaaknummer: 216/2020

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG en 7:457 BW

RECHTSPRAAK

Betrokkene niet ter zitting verschenen. Hij wenst telefonisch te worden gehoord. Niet blijkt hoe de rechtbank is gekomen tot het afzien van het horen van de betrokkene.

Betrokkene niet ter zitting verschenen. Artikel 6:1 lid 1 Wvggz. Wenste telefonisch te worden gehoord. Uit beschikking blijkt niet hoe de rechtbank is gekomen tot het afzien van het horen van de betrokkene.

Feiten

Bij beschikking van 6 januari 2021 heeft de rechtbank Rotterdam een zorgmachtiging ten aanzien van betrokkene verleend voor de duur van zes maanden. In de beschikking is vermeld: '1.4. Betrokkene is niet ter zitting verschenen. De rechtbank heeft daarmee vastgesteld dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen.' In het proces-verbaal van de zitting is niets vermeld. De advocaat heeft verzocht om het proces-verbaal aan te passen, omdat de advocaat (kort gezegd) zou hebben aangegeven dat betrokkene telefonisch wenste te worden gehoord. De rechtbank heeft dat verzoek afgewezen omdat zij meent dat de advocaat heeft aangegeven dat betrokkene kon worden gebeld, niet dat de advocaat daarom heeft verzocht.

Oordeel

In cassatie klaagt de betrokkene dat de rechtbank betrokkene niet in de gelegenheid heeft gesteld te worden gehoord, en dat de rechtbank heeft vastgesteld dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen, zonder dat zij daarnaar onderzoek heeft gedaan.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 6:1 lid 1 Wvggz bepaalt dat de rechter de betrokkene hoort na ontvangst van het verzoekschrift voor een zorgmachtiging, tenzij de rechter vaststelt dat de betrokkene niet in staat is of niet bereid is zich te doen horen. Het gaat hier om meer dan hetgeen reeds voortvloeit uit het fundamentele beginsel van een behoorlijke rechtspleging dat iedere partij de gelegenheid moet krijgen om haar standpunt naar voren te brengen voordat de rechter een beslissing neemt.

De rechtbank heeft haar oordeel dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen, gegrond op de omstandigheid dat betrokkene niet ter zitting was verschenen. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd. Dat is ook het geval indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat betrokkene bekend was met de tijd en de plaats van de door de rechtbank te houden mondelinge behandeling en op de juiste wijze was opgeroepen. Zonder nadere motivering valt immers niet in te zien hoe de rechtbank tot het oordeel heeft kunnen komen dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen, terwijl de advocaat van betrokkene heeft meegedeeld dat betrokkene kon worden gebeld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking en wijst het geding terug naar de rechtbank ter verdere behandeling.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1165

Zaaknummer: 21/01365

Rechters: M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh en F.J.P. Lock

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen: 6:1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Medische verklaring. 'Second opinion' door geneesheer-directeur. Dubbelrol? Toelichting ter zitting volstaat. Geneesheer-directeur slechts betrokken geweest voor advies aan psychiater inzake de medische verklaring.

Medische verklaring. 'Second opinion' door geneesheer-directeur. Dubbelrol? Toelichting ter zitting volstaat. Geneesheer-directeur slechts betrokken geweest voor advies aan psychiater inzake de medische verklaring.

Feiten

Bij beschikking van 4 januari 2021 heeft de rechtbank Gelderland een zorgmachtiging verleend. In de medische verklaring stond dat de geneesheer-directeur een 'second opinion' over de medicatie (Haldol) had gegeven. De advocaat van betrokkene had aangevoerd dat de medische verklaring niet aan de daaraan te stellen eisen voldeed, omdat de geneesheer-directeur deze zelf had opgesteld en aldus een dubbelrol vervult, terwijl hij tevens betrokkene is geweest bij het voorschrijven van de medicatie. De rechtbank heeft dit verweer gepasseerd, omdat de betrokken geneesheer-directeur de gang van zaken ter zitting heeft toegelicht. Daaruit is gebleken dat de psychiater enkel met de geneesheer-directeur in het kader van de aangevraagde zorgmachtiging contact heeft gezocht. Gebleken is dat ook enkel in het kader van de beoordeling van een zorgmachtiging is gesproken over de noodzakelijkheid van verplichte zorg, in de vorm van (aanvullende) medicatie. Zowel de psychiater als de geneesheer-directeur heeft verklaard dat 'second opinion' een ongelukkig gekozen term is, omdat geen sprake is geweest van een second opinion in de gebruikelijk zin van die term. Gelet op deze verklaring van de psychiater en de geneesheer-directeur concludeert de rechtbank dat de geneesheer-directeur niet betrokken is geweest bij de behandeling van betrokkene. Uit een eerdere uitspraak van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2020:1545) volgt verder dat de hoedanigheid van geneesheer-directeur niet in de weg staat aan een optreden als onafhankelijk psychiater, aldus de rechtbank

Oordeel Hoge Raad

De Hoge Raad overweegt dat een geneesheer-directeur die tevens psychiater is een medische verklaring mag opstellen als bedoeld in artikel 5:8 jo. 5:7 Wvggz (zie het hiervoor genoemde arrest van 2 oktober 2020).

Daarbij is van belang dat artikel 5:7 aanhef en sub d Wvggz vereist dat de psychiater die de medische verklaring opstelt minimaal één jaar geen zorg heeft verleend aan betrokkene. De rechtbank heeft geoordeeld dat de geneesheer-directeur, tevens opsteller van de medische verklaring, in dit geval geen zorg heeft verleend aan betrokkene. Dit oordeel berust op de telefonische verklaring ter zitting van de geneesheer-directeur. Daaruit heeft de rechtbank afgeleid dat de geneesheer-directeur (als rapporterend psychiater) in dit geval enkel in het kader van de beoordeling van een zorgmachtiging met de behandelend psychiater heeft gesproken over de noodzakelijkheid van verplichte zorg in de vorm van (aanvullende) medicatie. Het oordeel van de rechtbank dat de geneesheer-directeur hiermee geen zorg heeft verleend aan betrokkene geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is evenmin onbegrijpelijk.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

mr. J.F. Groen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-07-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1159

Zaaknummer: 21/01414

Rechters: H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide en S.J. Schaafsma

Advocaten: G.E.M. Later en M.M. van Asperen

Wetsartikelen: 5:7 Wvggz en 5:8 Wvggz

RECHTSPRAAK

Wijziging zorgmachtiging 8:12 Wvggz. Beperking bezoek afgewezen want inherent aan verblijf in separeer.

Wijziging zorgmachtiging 8:12 Wvggz. Insluiting en uitoefenen van toezicht tijdens de insluiting toegewezen. Beperking bezoek afgewezen. Inherent aan verblijf in separeer.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is op 7 april 2021 een zorgmachtiging afgegeven. Daarbij is de verzochte vorm van verplichte zorg 'insluiting' afgewezen, met een beroep op de mogelijkheid van een noodmaatregel. Deze noodmaatregel is inmiddels toegepast. De officier van justitie heeft verzocht tot het wijzigen van de zorgmachtiging op grond van artikel 8:12 Wvggz. Niet uit te sluiten is dat insluiting in de toekomst weer nodig is. Daarbij wordt ook verzocht om de vorm van verplichte zorg 'uitoefenen van (camera)toezicht' toe te voegen.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat betrokkene regelmatig geagiteerd raakt en het de behandelaars en begeleiders dan niet lukt om de situatie te de-escaleren. De behandelaars en begeleiders moeten daarom de mogelijkheid hebben om over te gaan tot insluiting. Hieronder wordt niet alleen een plaatsing in een separeerruimte verstaan, maar ook het verplicht laten verblijven van betrokkene op haar kamer. Het is hierbij, gelet op de regelmatige agitatie en het gedrag van betrokkene, voorzienbaar dat opnieuw een escalatie of conflict zal ontstaan, gezien de eerdere ervaringen. Betrokkene erkent dat zelf ook. Ingeval van een insluiting is voor de veiligheid ook het uitoefenen van toezicht noodzakelijk, aldus de rechtbank.

De rechtbank wijst het verzoek tot het toevoegen van het beperken van bezoek als vorm van verplichte zorg af, omdat beperking van bezoek inherent is aan een verblijf in een separeerruimte om medische of veiligheidsredenen. In een geëscaleerde situatie die separatie vereist, is deze extra vorm van verplichte zorg niet vereist. Dit kan onder omstandigheden anders zijn, wanneer het gaat om meer langdurige separatie, maar daarvan is hier niet gebleken. Verder overweegt de rechtbank dat het de rechtbank ambtshalve bekend is dat

andere accommodaties niet automatisch bij de vorm 'insluiten' de vorm 'beperken van bezoek' toevoegen. Kennelijk bestaat hier dus geen consensus over binnen de beroepsgroep.

De rechtbank wijzigt de zorgmachtiging en voegt de twee hiervoor genoemde vormen van verplichte zorg toe.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:7156

Zaaknummer: C/09/614284 / FA RK 21-4383

Rechters: J.C. van den Dries

Advocaten: J.C. Herweijer

Wetsartikelen: 8:12 Wvvgz